

IHMISKUNNAN ALKUPERÄINEN KIELI JA KIRJOITUS

PEKKA ERVAST

RUUSU-RISTIN KIRJALLISUUSSEURA R. Y.

Helsinki 1983

JA

KRISTOSOFINEN KIRJALLISUUSSEURA R. Y.

Tampere 1983

Arvi A. Karisto Oy:n kirjapaino

Hämeenlinna 1983

ISBN 951-95626-1-3

Saatesanat

Tämä kirja sisältää Pekka Ervastin kirjoittaman artikkelisarjan, joka okkulttis-filosofisesti valaisee kielen ja kirjoituksen kehitystä. Sarjakirjoitus on koottu Ruusu-Risti-aikakausikirjasta, jossa Pekka Ervast julkaisi sen vuosina 1928-1929. Koska vanhoja vuosikertoja ei monellakaan enää ole käytettävissä, julkaistaan nämä artikkelit tällaisena yhtenäisenä niteenä. Lehdistä kuvattuna kirja on sanatarkka toisinto alkuperäisestä tekstistä.

Helsingissä, tammikuun 25 pnä 1983.

Pekka Okko

SISÄLTÖ:

Sisällysluetteloon on merkitty, mistä mikin artikkeli löytyy tästä julkaisusta, sekä minkä vuoden ”Ruusu-Rististä” ja miltä sivulta se löytyy alkuperäistekstistä.

Ihmiskunnan alkuperäinen kieli ja kirjoitus	2
(1928: 3-7)	
Hakaristi	6
(1928: 34-43)	
Kiinalainen ja egyptiläinen kirjoitus	12
(1928: 78-84)	
Kabbala	17
(1928: 121-125)	
Kabbala	21
(1928: 169-172)	
Vieläkin sanojen tulkintaa	24
(1928: 234-239)	
Ihmiselämän ikäjaksot	28
(1928: 268-275)	
Nimien taikaa. I.	33
(1928: 308-314)	
Nimien taikaa. II.	37
(1928: 356-363)	
Taikaneliöt	43
(1929: 8-14)	

Ihmiskunnan alkuperäinen kieli ja kirjoitus.

Kauneimpia näköaloja, mitä mad. Blavatskyn teosofinen sanoma meille avaa, on mielestäni oppi ihmiskunnan alkuperäisistä suurista Opettajista. Todella sisältörikas, ylevä ja kaunis on se ajatus, että ihmiskunta, joka alkuaikoina täällä maanpäällä oli täydellisesti lapsen tilassa, sielullisesti ja henkisesti kehittymätön, osaamatta ulkonaisesti vielä mitään ajatella, sai apua toisen ihmiskunnan kehittyneiltä jäseniltä, toisen ihmiskunnan, jonka asuinsija oli toisella tähdellä. Nämä viisaat olennot, jotka saapuivat maanpäälle ja perustivat suuren Valkoisen Looshin, joka yhä vielä tänä päivänä elää, he tulivat meitä tänne opettamaan, meidän askeleitamme hoivaamaan ja painamaan meidän tajuntaamme aivan kuin sinetillä suuria kosmillisia totuuksia. He uhrautuivat sillä tavalla, kuin etevä opettaja uhrautuu, joka lähtee opettamaan pieniä lapsia, vaikka hän samalla iloitsee heidän viattomuudestaan. Korkeat Mestari-olennot, jotka valvoivat meidän ensimmäisiä askeleitamme, saattoivat samalla tavalla iloita meidän nuoresta tuoreudestamme, vaikka heidän iloonsa sekoittui paljon huolta, kun sitten lankesimme pahaan. Tämä oli kyllä välttämätöntä, ja Viisaat tiesivät sen.

Kun alkuperäiset opettajamme saapuivat tänne, ei meidän inhimillinen ruumiimme ollut organisoitu samalla tavalla kuin nyt. Olimme silloin lähempänä sisäistä maailmaa, ja meillä oli sisällä päässä kolmas silmä, joka välitti yhteytemme henkimaailman kanssa. Emmehän olisi tienneet opettajia opettajiksi, ellei tuo kolmas silmä olisi sitä todistanut. Nykyiset kaksi silmäämme olivat sangen alkuperäisellä kehityskannalla, ne vasta alkoivat avautua, kuten nykyään tapahtuu pienillä koirilla. Ja kun vihdoinkin fyysiset silmämme organisoituivat, ei näkömme ollut semmoinen, kuin nyt; ensimmäiset kuvamme ulkomaailmasta olivat hullunkurisen epäselviä ja hataria. Mutta kolmas silmämme välitti yhteyden näkymättömän maailman kanssa, ja me tajusimme silloin asioita, joita emme nyt enää tajua. Meillä itsellämme ei kyllä ollut paljon ajatuksia, sillä järkemme oli kovin vähän kehittynyt, mutta meillä oli luonnollisia ja yksinkertaisia tunteita. Sentähden suuret opettajat opettivat meitä ajattelemaan ja samalla tuntemaan monipuolisemmin, rikkaammin ja voimakkaammin, kuin mihin luonnosta kykenimme. Siten opimme havaitsemaan heidänkin tunteitaan ja ajatuksiaan.

Millä tavalla se tapahtui? Kahdella tavalla: osaksi näkemällä, osaksi kuulemalla. Kuuleminen kehittyi meissä pikemmin ja varhemmin, sentähden oma aktiivinen sielu-elämämme pukeutui äänien muotoon. Kielemme oli semmoista, jota me tänään voisimme sanoa lauluksi. Laulamalla ilmaisimme silloin tunteemme, niin hyvin ilomme kuin surummekin, toisin sanoen: vokaaleilla, ääntiöillä. Samalla olimme tietoisia jonkinlaisista näköaistimuksista, väri-aaltoiluista eli valovärihdyksistä. Saatoimme myös nähdä ja tuntea, että laulaessamme meistä meni ulos kuin erivärisiä säteitä ja värimuodostumia. Ja juuri tämän tajuaamisen nojalla me saatoimme ottaa vastaan opetusta korkeilta opettajilta. Nämä näet opettivat meitä laulamaan kiinteämmin, niin sanoaksemme kristallisoidummin. Itse kykenimme vain huutamaan, mutta viisaiden johdolla opimme synnyttämään kauniita ääniä, jopa säveliä, niin että „puheestamme“ todella tuli meloodinen tunteenpurkaus.

Kummallista kyllä, meillä ihmisillä on vielä tänä päivänä äänten kieli yhteisenä kielenä. Olemme tietysti sitä enemmän kehittäneet, mutta olemme juuri siinä kielessä lähellä sitä alkuperäistä kieltä, jota opimme viisailta. Jos näkymättömässä maailmassa jotain ilmaisimme, voimme sen yhä lausua laululla, sielumme soinnulla. Onhan deevoja, enkeliolentoja, haltioita, jotka puhuvat laulun ja soiton välityksellä. Kun he jotain sanovat meille, kaikuu se korviimme kuin kaunis laulu tai orkesterisoitto tai harpunsävel.

Tämä alkuperäinen laulukieli ei luonnollisesti ollut meillä ihmisillä yhtä kehittynyt kuin jumalolennoilla ja mestareilla, mutta jotkut meistä yrittivät siinä enemmän kehittyä, ja he syntyvät nyt ehkä suurina säveltäjinä, neroina. Useimmat ihmiset eivät oppineet „taiteilijoiksi“ laulussaan, mutta jokainen osasi laulun aakkoset ja vielä tänä päivänä soi jokaisen sielussa sävel.

Onhan nykyisessä sivistyksessämme kaikissa kielissä yhteinen kirjoitus lauluille. Kuka tahansa joka ottaa nuotit käteensä, laulaa samalla tavalla, samalla melodialla. Ja kaikki ihmiset myös ymmärtävät säveleen samalla tavalla. Kun laulu ilmaisee surua, riemua tai kaihoa, ymmärtää jokainen sen säveleestä, jota vastoin paljalla sanoilla ilmaistua ajatusta ihminen ei ymmärrä, ellei tunne kieltä.

Vasta vähitellen kolmannen juurirodun aikana, kun näkö alkoi kehittyä ympäröivään fyysilliseen maailmaan päin, muodostui puhe kieleksi nykyaikaisessa merkityksessä: kerakkeet tulivat ääntöiden lisäksi, ja niiden yhteistyössä muodostui sanoja. Sanat olivat ensin yksinkertaisia, jokainen sana yksitavuinen, eikä mikään sana voinut taipua, vaan ajatus ilmaistiin asettamalla useita sanoja vieretysten.

On ainakin yksi kieli olemassa viidennen juurirodun ajoilta, nim. kiinankieli, joissa sanat ovat yksitavuisia ja taipumattomia. Kiinankielen suhteen, joka lienee vanhin tunnettu kieli, on huomattava se omituisuus, että siinä „lauletaan“ paljon enemmän kuin viidennen juurirodun kielissä. Me suomalaiset sanomme kyllä tukholmalaisista, että he laulavat puhuessaan, ja samoin sanovat he meidän laulavan, mutta tämä riippuu vain siitä, että asetamme musikaaliset korot eri tavuille. Kun suomalainen ääntää esim. ruotsalaisen sanan skola, asettaa hän korostuksen ensimmäiselle tavulle, jolloin se on äänellisesti korkeampi kuin toinen tavu, jota vastoin tukholmalainen korostaa toista tavua. Suomalainen laskee, ruotsalainen nousee skaalassa. Kiinankielessä kuuluu näitä musikaalisia korostuksia olevan kahdeksan, niin että euroopalainen, joka oppii lukemaan kiinankieltä, ei ymmärrä mitään, kun ensin kuulee kiinalaisen puhuvan, sentähden että sama sana kiinankielessä eri tavalla äännettynä saa eri merkityksen. En voi tuoda mitään esimerkkiä kun en osaa kiinankieltä, mutta keksikäämme sellainen. Sanan Tao esim. voi ääntää joko niin, että musikaalisesti on sama arvo molemmilla vokaaleilla tai niin, että on eri arvo, milloin matalampi, milloin korkeampi, jolloin sanalle syntyy kolme eri merkitystä: tá-ó, tá-o, ta-ó. Tämä siis kiinan kielen suhteen osoittaa, että se on lähimpänä laulukieltä.

Kun konsonantteja enemmän ja enemmän keksittiin ja otettiin käytäntöön, silloin myöskin ajatuksia saattoi pukea selvempiin muotoihin. Kielen kehitys kulki järjen kanssa käsi kädessä niin, että sitä myöten kuin opittiin näkemään ulkonaisen maailman muotoja ja ajatuksia, täytyi oppia niitä ilmaisemaan. Kun laulukielen aikana näimme väri- ja äännevaikutuksia, jotka menivät meistä ulos tai tulivat meitä kohtaan toisten puolelta, olivat ne alussa perin muodottomia, pilventapaisia ja me ihmettelimme, että viisaat opettajat saivat omiin lauluihinsa semmoista merkittävää voimaa ja vaikuttavuutta, joka puki ne loistaviin ja täsmällisiin muotoihin. Vaikkemme ensin tajunneet muotoja sinään, – tunsimme vain niiden vaikutuksen –, opimme vähitellen tajuamaan ja havaitsemaan niitä. Ensimmäiset ne olivat mielestämme kuvioita, kolmioita, ympyröitä, neliöitä, j.n.e., sitten alkoivat tulla kappaleiksi. Perspektiivisesti heräsi askel askelelta ja samalla silmämme aukenivat näkemään fyysillistä maailmaa.

Havainnon ja ajatuksen kehittyessä kehittyi kielikin: ajatuksille piti saada ilmaisu. Tämä ilmaisu oli alussa rehellisesti totuuden mukainen, sillä viisaat puhuivat harkitusti ja mekin opimme sillä tavalla ilmaisemaan ajatuksiamme. Tämä rehellinen puhetapa saattoi meidät samalla omituiseen vaaraan. Kun näet ajatuksia lausuttiin ilmi korviin kuuluvien sanojen näimme aina samalla, mitä muuta mahdollisesti oli sanojen takana. Jos joku lausui sanan, joka vastasi jotakin käsitettä, esim. ristiä, silloin itse tuo risti, samalla tavalla kuin nyt, tuli meidän tajuntaamme, mutta sen ohella näkyi kolmannelle silmällemme, mitä puhuja tarkoitti sanallaan ja kuvallaan. Hän ehkä liitti sanaansa määrätyn ajatuksen, ja se ajatus näkyi meille selvästi ristin kuvan ohella. Toisin on nyt. Jos nyt sanon risti, ei ensin tule mieleen kuin ristin kuva, saan sitten selittää lisää, jos samalla tarkoitan jotain muuta. Jos risti on minulle vertauskuva siitä, että ihmisen pitää ottaa „risti“, s.o. omat surut ja huolet kantaakseen, silloin saan monella sanalla ilmaista tarkoitukseni, ennenkuin se tulee toisille selväksi. Eikä minun ajatukseni silloinkaan tule kuulijalle välittömästi mieleen, vaan hän laatii kuvan siitä oman ymmärryksensä mukaan. Atlantilaisella ajalla sitä vastoin meillä oli kolmas silmä jäljellä, jonka avulla saimme selvän kuvan ei ainoastaan ristiksi, vaan myöskin siitä, mitä toinen tarkoitti, kun

mainitsi sanan. Muinaisina aikoina kieli niin muodoin ei ollut läheskään niin monimutkainen kuin nyt. Se oli lyhyesti sanoen vertauskuvakieltä. Toinen ilmaisi meille kuinka paljon asioita tahansa lausumalla ääneen muutamia sanoja ja asettamalla siten silmiemme eteen muutamia symbooleja. Hän sanoi esim.: aurinko, risti, ykkönen, kakkonen j.n.e., ja me saimme heti selvän kuvan hänen ajatuksistaan.

Tästä aiheutui mainitsemamme vaara.

Maan päällä oli näet olentoja – „paratiisikäärmeitä“, – jotka koettivat vaikuttaa meihin pahaan tai oikeammin sanoen: luonnon käskyä totellen tahtoivat kehittää meitä, vetämällä alas pimeään aineeseen. He loihitivat silmiemme eteen kaikenlaisia houkuttelevia näkyjä, eikä heidän tarvinnut kuin sanoa yksi sana, jota meidän oli vaikea vastustaa. Lusiferit, ahrimanit ja saatanat vetivät meitä siten helposti nenästä. Olimme kuin koneita, joilla soitettiin. Nyt ihminen on suojattu, hän ei näe välittömästi ajatuksia ja tunteita. Tämä suojaa meitä, mutta tekee samalla, ettemme hyvästäkään saa selviä kuvia.

On luonnollista, että ajatusten ilmaisu aikaa myöten – fyysisen näkökyvyn tarkistuessa – kävi päinsä myös liikkeiden ja merkkien eli kirjoituksen avulla. Ja yhtä luonnollista on, että kirjoituskieli alussa oli puhdasta merkkikieltä, pyhää symbolikieltä. Nykyinen kirjoituskielimme on symbolinen toisella tavalla, mutta alkuperäinen kirjoitus oli suoraa kuvakieltä. Aurinkoa kuvattiin ympyrällä, pöytää kahdella pystysuoralla ja niitä yhdistävällä vaakasuoralla viivalla j.n.e. Niin tekee vielä tänään lapsi, joka ei osaa kirjoittaa.

On yhä tänä päivänä käytännössä merkkejä, jotka ovat kansainvälisiä kielistä riippumatta. Joka ainut koulun käynyt ihminen tietää, mitä tarkoittaa merkki &. Se on latinalainen *et* ja käytetään joka kielessä ja-sanan asemasta. Myöskin ymmärtää jokainen, kun käytämme auringon, kuun, tai Venuksen merkkejä, sillä ne ovat ikivanhoja tähtitieteellisiä symbooleja. Samoin ovat yleisinä merkkeinä numerot. Kun kirjoitamme numeron tuntee jokainen sen, jotavastoin lausuttuna ei sitä kukaan ymmärrä, joka ei taida kieltä.

Alkuaikoina olivat kirjoitusmerkit, pyhät symbolit eli hieroglyyfit, sisältörikkaita, sillä ihminen oli tottunut ajattelemaan niiden yhteydessä paljon semmoista, jota merkki ei sinään ilmaissut. Merkit oli saatu kuvina ympäröivästä maailmasta, ne esittivät siis semmoisinaan konkreettisia, korkeintaan geometrisia tosiasioita. Kun ihmisissä kolmas silmä kiuhtui, hävisi myös heidän kykynsä ymmärtää symbooleja välittömästi, mikäli ne kuvasivat abstraktisia asioita.

Oli siis keksittävä uusi kirjoitustapa. Symbolinen kirjoitus oli muuttuva enemmän tai vähemmän foneettiseksi. Ajatuskuvien tilalle astuivat äänikuvat, alussa parhaasta päästä konsonanttien eli kerakkeiden kuvat. Niiden syntyä voimme ajatella lyhyesti seuraavaan tapaan.

Miten kuvataan merta symbolisesti? Eivätkö aallot tule heti mieleen? Meren „hieroglyyfi“ on luonnollisesti ~1. Myöhemmin tarvitaan merkkiä, joka kuvaisi paljasta m-äännettä? Eikö silloin johdu mieleen sana meri, joka alkaa m-äänneellä? Otetaan siis meri-sanana hieroglyyfi ~2 ja annetaan sen merkitys m-äännettä. Vähän korjatussa muodossa saamme silloin nykyisen m-kirjaimen.

Tämä kirjoituksesta. Mutta kääntäkäämme nyt huomiomme vanhan mysteriokielen pyhiin hieroglyyfeihin.

Hakaristi.

Hakaristi on kaikille tuttu merkki, meillä Suomessakin tavallinen, koska esim. sairaanhoitajattaret sitä kantavat ja koska se on suomalaisessa vapaudenruusussa. Sitä on kahta lajia riippuen siitä, mihin suuntaan poikki viivat kulkevat, siis joko näin ☩ tai päinvastoin. Edellinen muoto on yleisempi Euroopassa, mutta jälkimmäinen on tavallinen Kiinassa. Muuten hakaristi on niin kansainvälinen vertauskuva, että sen käyttöalue kulkee leveänä vyönä maapallon ympäri päiväntasaajan molemmin puolin: pohjoisimpana se on Islannissa ja Lapissa ja eteläisimpänä Brasiliassa. Tietosanakirja sanoo: „Hakaristiä on ikiajoista asti käytetty ornamenttinä mitä erilaisimmissa esineissä Euroopassa ja Aasiassa, aikaisimmin se ehkä esiintyy Välimeren itäalueella, Troia-Hissarlikin alemmissa kerrostumissa; maalatuissa Hallstatt-ajan saviastioissa; Ruotsissa jo pronssiajan lopulla, Suomessa ainakin jo myöhemmällä rautakaudella; myös suomalaisessa kansatieteellisessä puukalustossa ja suomalais-ugrialaisten kansain ompelukoristeissa; se tavataan myös Afrikassa ja Amerikassa“.

Oleellisena osana hakaristissä on risti, ja kristikunnassa on aina ajateltu, että risti on puhtaasti kristillinen symboli, melkeinpä että se on kristittyjen keksintöä. Puhutaan „uskon rististä“ ja sanotaan, että ristissä on oikean uskon salaisuus. Saarnoissa viitataan ristin merkilliseen jumalalliseen voimaan kehoitetaan „pakenemaan ristin juurelle“. On syntynyt kuin ristin palvonta meillä kristikunnassa. Kun parikymmentä vuotta sitten arvostelin erään norjalaisen papin kirjaa, jossa puhuttiin rististä, ja sanoin, ettei risti ole kristinuskon alkuperäisiä vertauskuvia, loukkaantuivat muutamat uskovaiset ja huudahtivat: „Kuinka voidaan noin ylimielisesti puhua rististä, joka on kristinuskon salaperäisin, syvin ja merkillisin perustotuus?“

Tietysti ymmärrän, että risti mystillisenä totuutena merkitsee paljon kristikunnassa, mutta silti lausun julki sen totuuden, ettei ristillä ollut alkuaan mitään tekemistä kristinuskon kanssa. Risti on niin vanha symboli, ettei toista vertauskuvamerkkiä ole niin paljon ollut maan päällä käytännössä. Jos kristityillä onkin risti roomalaisen ristin muodossa, se ei asiaa muuta, – risti kuin risti. Jeesus Kristus ei ristiä opettanut palvonnan merkityksessä, hänen suussaan se oli vertauskuva. Paras todistus siitä, ettei risti kuulunut alkuperäiseen kristinuskoon, on se, että vanhimmat muistomerkit, kristilliset piirustukset Rooman katakombeissa eivät sisältäneet mitään ristejä. Vasta toisen vuosisadan lopulla alkoi ilmestyä ristin kuvia katakombeissa, ja ne olivat tämmöisiä ☩-4, ☩5. Niiden jälkeen vasta tuli roomalainen risti †6 käytäntöön. Ennen näitä oli ainoa symboli, mitä kristityt käyttivät, ankkuri; sitä tavataan toisen vuosisadan alussa ja keskivaiheilla.

Mutta on vielä selvempi todistus siitä, ettei ristiä ole ollut alkuperäisessä kristinuskossa. Roomalainen asianajaja Minucius Felix kirjoitti v. 80 kristillisen puolustuskirjan, jonka nimi on Octavius. Siinä hän yhdessä kohden sanoo sanasta sanaan näin: „Sillä me emme palvo mitään ristejä, emmekä sitä tahdokaan. Te (pakanat), jotka pidätte puisia jumalia pyhinä, palvotte ehkä puisia ristejä ikäänkuin jumalien osina, sillä mitä muuten kenttämerkit, sotaliput, ovat muuta kuin kuvattuja ja kirjailtuja ristejä?“ Hän sanoo siis nimenomaan: „Te pakanat käytätte ristejä, me kristityt emme välitä niistä, meillä on uusi elämänymmärrys“. Mutta kristinuskko oli kuitenkin voimaton. Se ei osannut säilyttää omaa henkeä kauemmin kuin ensimmäiset 300 vuotta. Sitten, kun kirkko teki liiton valtion kanssa, sen oli pakko mukautua semmoisiin asioihin, jotka valtion kannalta olivat hyödyllisiä. Silloin täytyi omaksua pakanamaailmasta sellaisia muotoja, ettei pakanoita olisi loukattu. Tämä oli luonnollinen olojen kehitys, sillä jos jokin asia yht'äkkiä pääsee valtaan, on sille edullista, ettei se ketään liian paljon sorra. Kun kirkko käytti hyväkseen semmoisia muotoja, jotka olivat vallalla, se osoittautui ymmärtäväiseksi ja hyväksi, samalla kuin se oli mahtava, vaikka totuus epäilemättä kärsi tästä diplomaattisesta hyvydestä.

Palataksemme hakaristiin kysykäämme, miten se on symbolina syntynyt. Tavallisin tieteellinen selitys on seuraava: risti on syntynyt vanhimmasta luonnollisesta symbolista eli hieroglyyfistä, mikä ihmisten mieleen on tullut, nim. auringon symbolista. Suomalaiset puhuivatkin „auringon pyörästä“. Aurinko, joka elämälle on niin tärkeä, kiinnitti ihmisten huomion ennen muita luonnon ilmiöitä, joten on ymmärrettävää, että he sitä merkillä kuvasivat. Ja sen luonnollinen kuva on tietysti ympyrä. Mutta luonnollinen oli myös seuraava ajatus: aurinko kulkiessaan on kuin pyörä, joka kierii eteenpäin. Siten vähän myöhemmin aurinkoa ruvettiin kuvaamaan pyöränä s.o. ympyränä, jossa oli neljä puolaa, ja sitä nimitettiin „auringon pyöräksi“, jota nimeä vanhat suomalaiset käyttivät.

Kun auringon pyörä oli muodostunut tavanomaiseksi merkiksi, oli sen täydellinen piirtäminen jonkun verran hankalaa, joten oli yksinkertaisempaa jättää ympyrä piirtämättä kokonaisuudessaan ja piirtää vain osa siitä, niin että saatiin tällainen merkki . Kun tätä vielä yksinkertaistutettiin, jätettiin toiseen tai toiseen suuntaan vähän kaaresta piirtämättä, jolloin kuviosta muodostui hakaristi.

Hakaristi on siis auringon symboli tiedemiesten mielestä. Mutta vanhat kansat eivät pitäneet sitä auringon vertauskuvana, jona he käyttivät ympyrää tai ristiä ympyrän sisällä, vaan hakaristi oli onnen merkki. Se oli itsenäinen, joskin syntyisin auringon pyörästä. Niinhän oli ihmisen onnikin hänelle ominainen, vaikkakin riippuvainen ja lähtöisin elämän tuojasta, auringosta. Ilman aurinkoa ei ollut mitään onnea, sillä ihmiset eivät voineet iloita elämästä, jolleivät saaneet aurinkoa nähdä. Näin voimme käsittää, että hakaristi tuli onnen merkiksi kaikilla kansoilla.

Hakaristin nimenä Indiassa on svastika. Mikä on svastika? Se on indialainen sana, joka kuvaa onnellista tilaa. Su+asti on sama kuin kreikankielessä heusti, joka merkitsee: hyvin on. Svastika merkitsee siis onnea, sillä =ka on suffiksi, joka ei muuta merkitystä (tekee vain välistä substantiivista adjektiivin).

Hakaristi on onnen merkki. Sitä varten se toivottavasti on otettu meidänkin nuorena valtiossa käytäntöön, vaikka tämä seikka saattaa johtua siitäkin, että se on vanha suomalainen symboli. Meillä käytetään sitä tavallisesti tässä muodossa , jota vastoin Kiinassa, kuten sanottu, melkein yksinomaan käytetään päinvastaista muotoa.

On tutkijoita jotka tekevät eron näiden merkkien välillä ja sanovat, että se muoto, joka meillä on käytössä, kuvaa pikemmin saamattomuutta ja onnettomuutta, jota vastoin kiinalainen muoto taas kuvaa paremmin onnea. Ei tiedä, vaikka tuommoisessa väitteessä olisi perää. Olen kyllä ihmetellyt, että meidän lentokoneemme, joissa on tuo vasenkätinen hakaristi, yksi toisensa perään putoavat maahan. Voisihan myös sanoa, että Kiina on monen tuhannen vuoden aikana ollut onnellinen valtakunta. Valitsevatko kansat tietämättään itselleen sattuvia vertauskuvia?

Mutta eipä vasenkätinenkään hakaristi ole jyrkän onnettomuuden symboli. Hakaristi on itsestään niin voimakas, että kaariviivat vasempaan suuntaan kääntyneinä korkeintaan osoittavat, että onni on ponnistusten, vaikeuksien ja tappioiden takana.

Ehkä tämäkin seikka selvenee, jos tutkimme hakaristiä mystillisesti. Taas käännämme silloin ensin huomiomme auringon pyörään.

Millä tavalla auringon pyörä syntyi mystillisenä, pyhänä vertauskuvana ja mitä se ilmaisi? Se ilmaisi erilaisia asioita. Vanhat symbolit yleensä ovat seitsenkertaisia; voi käyttää seitsemää avainta riippuen siitä, miltä tasolta kuvia katsellemme. Emme tunne kaikkia avaimia, sillä korkeimmat avaimet annetaan ainoastaan määrättyissä vihkimyksissä, mutta joitakin olemme saaneet käsiimme.

Kun Opettaja tahtoi oppilaalle kuvata ristiä ja auringon pyörää, sen syntyä ja sen elävää luonnetta psykologiselta kannalta, niin hän sanoi: „Käännä katseesi taivaanrantaan! Minkälainen se on?“ Oppilas vastasi: „Taivaanranta on kuin viiva.“ Opettaja jatkoi: „Näetkö kaikki, mitä tuolla taivaanrannalla on?“ Oppilas sanoi: „Näen, mutta ainoastaan silloin kun katseellani seuraa sitä. Jos päätäni liikuttamatta katson, näen epäselvästi kaikki.“ – „Mitä sinun pitää siis tehdä, että näkisit selvästi?“ – „Minun pitää liikuttaa katsettani kohdalta kohdalle.“ – „Ja mitä vielä?“ – „Minun täytyy hetkeksi kiinnittää huomioni joka kohtaan.“ – „Minkälaiseksi siis sinun tajuntatoiminnassasi tulee taivaanranta?“ – „Se tulee viivaksi, joka on kokoonpantu pisteistä.“ Pisteet kuvaavat kaikki sitä konsentrations- eli keskittystyötä, jota oppilaan pitää tehdä. Sillä tavalla on psykologisesti muodostunut taivaanranta kokonaisuena kuviona. Piste liikkuu vaakasuorasti, jolloin syntyy vaakasuora viiva psykologisena havaintona.

Sitten Opettaja sanoi: „Siirrä taivaanranta lähemmäksi! Muuttuuko asia?“ – „Ei, se on aina vaakasuora viiva.“ – „Niin, kun nostat katseesi, muodostuu vaakasuora viiva, ja kun sen lasket, muodostuu vaakasuora viiva. Aina kun maailmaa tutkit, muodostuu vaakasuora viiva. Siis kuva ulkonaisesta maailmasta on sinulle vaakasuora viiva, joka on pisteistä muodostunut. Se on ulkonainen tutkimusalue. Mutta jos tahdot tietoa totuudesta, riittääkö silloin, että sinä ainoastaan tällä tavalla teet havaintoja, ainoastaan kuljet vaakasuoraa viivaa pitkin ja tutkit ulkonaista maailmaa?“ – „Ei suinkaan, sillä minä en ole silloin vielä oppinut tuntemaan itseäni.“ – „Niin, toinen asia, jota sinun täytyy tutkia päästäksesi totuuden tietoon, on oma itsesi. Miten on sisäistä maailmaa tutkittava, käykö se samaan suuntaan kuin ulkonaisen tutkiminen?“ – „Ei taida käydä, sillä mihin minä käännän katseeni?“ – „Kun sinä tutkit itseäsi, silloin sinun pitää mennä syvälle itseesi ja nousta myöskin korkealle: sinun täytyy nousta ja laskea. Siis sinun itsetutkimuksesi ja sisäinen havaintosi ei ole siinä, että vain luokittelet kaikkia niitä mielteitä, mitä olet saanut ulkomaailmasta, kaikkia niitä opetuksia, mitä sinulle on annettu, sillä niin ollen et ole vielä oppinut tuntemaan muuta kuin ulkonaista maailmaa. Mutta kun tahdot itseäsi tutkia, täytyy sinun mennä alas ja taas ylös ja joka kohtaan keskittyä. Millainen viiva siitä muodostuu?“ – „Siitä muodostuu nousevat ja laskevat pisteet eli pystysuora viiva.“ – „Pystysuora viiva kuvaa sinun henkesi toimintaa, se kuvaa sinun henkesi maailmaa. Vaakasuora viiva kuvaa ulkonaista maailmaa, ainetta, pystysuora, sisäistä maailmaa, henkeä. Vaakasuora viiva kuvaa rauhaa, kuolemaa, hiljaisuutta, pystysuora elämää, liikuntaa. Sinä et voisi havaita maailmaa, jos kaikki liikkuisi, sen täytyy maata rauhassa sinun edessäsi, sinä itse liikut. Ja kun tutkit sisäistä maailmaa, sinä olet elämän keskellä ja olet itse elämä, ja sinun tulee tutkia elämän henkeä. Kun opit totuuden tuntemaan, tunnet maailman ja itsesi. Totuuden tunteminen kuvataan ristillä.“

Vielä lisäsi Opettaja: „Osaatko sinä tutkia rajattomasti? Tarkasta tätä ulkonaista maailmaa! Onko horisontti suora viiva?“ – „Ei se on näköpiiri, joka on kaari. Minun tutkimusalaani rajoittaa näköpiiri ulkonaisessa maailmassa.“ – „Niin, sisäisessä on samalla tavalla, siinäkin et voi tutkia rajattomasti, aina siinäkin ympäröi sellainen näköpiiri, joka sanoo: ei minun ylitseni. Sinulla on aina rajoitettu äärettömyys kaiken ympärillä, sinä voit vain tutkia rajoitettua äärettömyyttä.“

Auringon pyörä kuvaa totuuden etsijän tutkimusta, hänen sisäistä elämäänsä totuuden etsijänä ja tutkijana.

Taasen Opettaja jatkoi: „Koska kaikki on alhaalla niinkuin ylhäällä ja ylhäällä niinkuin alhaalla, niin mitä oppia sinä otat tästä maailman suhteen?“ – Oppilas vastasi: „Vaakasuora viiva kuvaa kosmogeneettisestikin ainetta ja pystysuoraa henkeä.“ – „Mikä on aine kosmogeneettisesti?“ – „Se on jumaluudessa piilevä ilmenemisvoima.“ – „Mikä se on?“ – „Se on aineen taikavoima, joka antaa muodon hengelle, mutta joka samalla rajoittaa, vastustaa henkeä. Aine on itsessään hengen vastustaja. Olemassaolossa on kaksi perusprinsippiä, henki ja aine, elämä ja kuolema, sisältö ja muoto, luoja ja vastustaja, repijä, tappaja. Tappaja, aine, antaa elämän ja ottaa elämän, sillä aine antaa muodon, ilman muotoa ei ole ilmennyttä elämää. Mutta mikään muoto ei voi olla ikuinen, sillä henki yksin on ikuinen. Aine on tappaja samalla kun se on elämän antaja.“

„Äärettömyys sinään, onko se ilmennyt?“ – „Ei. Vasta kun äärettömyydessä syntyy jokin rajoitus, on se ilmennystä.“ – „Mikä se rajoittaa? Mikä on hengen ja muodon yhteistyö, mikä on henki ja aine? – „Maailman kaksi salaista voimaa, ikuisesti äärettömässä olevaa, mutta niiden yhteistoiminnasta syntynyt tajunta, maailma eli jumala. Jumalallinen tajunta se rajoittaa itseänsä. Sentähden ilmenevä Jumala, Logos, merkittiin vanhassa mysterio kielessä ympyrällä, jonka keskellä on piste. Sillä on samalla kuvansa luonnossa, sillä sitä käytetään aina auringon merkinä.“ – „Minkätähden?“ – „Sentähden, että kehä kuvaa todellista aurinkoa ja piste näkyvää aurinkoa.“

Viisaiden silmille näet aurinko, joka fyysillisesti voidaan nähdä, oli ainoastaan pienoiskoossa heijastus todellisesta auringosta tai niinkuin auringon sydän, joka kristalloituu tähän fyysilliseen maailmaan. Itse aurinko on se suuri pallo, piiri, joka käsittää kaiken sen, mitä nimitetään aurinkokunnaksi. Auringon ääriviivat ovat hirmuisen etäällä näkyväisestä auringosta. Aurinkopiirin ulkopuolelle ei mikään planeetta voi mennä. Aurinko on kuin sydän ja planeetat kuin hermokimppuja se ympärillä. Vanhojen viisaiden mukaan aurinko ei ole vanha palava ainekasa, niinkuin tiedemiehemme väittävät tutkiessaan sitä spektroskoopilla. Todellisuudessa emme tiedä, mitä kaikkea siinä on. Aurinko on tämän aurinkokunnan voimakeskus, jonka lähde ei ole fyysillisessä auringossa, vaan virtaa siihen jostakin. Näkyvä aurinko on kanava, jonka läpi elämän voima virtaa meidän aurinkokuntaamme. Näkyvä aurinko ei synnytä itse voimaa ja elämää, vaan välittää sitä. Tämä on vanha okkultinen katsontakanta.

Auringonpyörä on psykologisestikin katsoen kosminen symboli, kuten olemme nähneet. Mutta jos maailma on makrokosmos, on ihminen puolestaan mikrokosmos, kuten vanhat sanoivat, pienoiskuva maailmasta sekä henkisesti että sisäisesti katsoen. Maailmaa kuvattiin auringonpyörällä, siinä oli edustettuna henki ja aine. Mutta ihminen on myös siinä kuvattuna koko olemuksellaan. Mikä on näet ihminen? Jos hän levittää käsivartensa, silloin hän on risti. Ja jos katsotaan ihmistä selvänäköisesti, silloin hän ei ole ainoastaan roomalais-kristillinen risti †9, vaan samalla oman auransa ympäröimä. Auriseen munaan on jokainen ihminen kätkeyty. Ihminen on myöskin äärettömyyden rajoitus omassa aurassaan. Siis ihminen on auringonpyörä omassa olemuksessaan.

Kun nykyinen Kalevalamme ensin syntyi, kun Lönnrot keräsi ja julkaisi sen, kirjoitti hän itse alkulauseessa, että Kalevala kuvasi vanhaa sivistystä ja kaikki kalevalaiset nimitykset, esim. Sampo, korkeita, ihmeellisiä asioita. Kalevalan ilmestyttyä kaikki tutkijat koettivat alussa keksiä, mitä Sampo merkitsi ja kaikki sanoivat, että se oli vertauskuva, samankaltainen kuin germaaninen Grotte-mylly, taikakalu, joka jauhoi onnea, kultaa, leipää. Myöhemmät tutkijat jo ajattelivat, että se oli noitarumpu, ja kaikista viimeisin käsitys on, että Sampo kuvaa aarteita, suuria kultakasoja, joita oli Gottlannissa. Siellä siis oli Sampo. Väinämöinen ja Ilmarinen, jotka olivat hienoja aatelismiehiä, lähtivät Gottlantiin ryöstämään noita kultia. Kalevala on muka kertomus näiden herrojen ryöstöretkistä.

Mutta kuinka kukaan voi ajatella, oli hän vaikka oppinut, että joidenkuiden ryövärien retkistä tehdään runoja? Mikä siinä olisi niin inspiroivaa? Vanhat kansat kävivät ryöstöretkillä, mutta jos niistä laulettiin, laulettiin miesten urhoollisuudesta tai kuvattiin historiallisesti retken vaiheita. Mutta kun ajatellaan, että Kalevalassa kuvataan itse retken tarkoitusta, Sammon hakemista, ei siis miesten kuntoa, niin siinä ei mielestäni voi ajatella runoutta tavallisen ryöstämisen yhteydessä. Täytyy olla suurempi sisältö, henki ja merkitys itse asialla, jota mennään hakemaan. Samoin Kreikassa Argonauttien retki kuvaa kultaisen taljan etsimistä.

Sentähden pysyn yhä uskossani, että Kalevala on mytologinen sisällöltään, s.o. että se kuvaa suuria, ikuisia totuuksia.

Sampokin voi silloin olla toista kuin joku kultakasa. Mitä näet Sampo silloin voi olla? Sanon sen toisella nimellä, mutta sanon sen hypoteesina: Sampo on juuri tuo hakaristi, joka kuvaa ihmisen onnea. Sillä ei olekaan muuta suomalaista nimeä, sillä hakaristi on ilmeisesti sukua sanoille hakkorset, das Hakenkreuz. Ehkä ei ole niin hullu olettaus, että sen suomalaisena nimenä ennen on ollut Sampo.

Mitä tuo hakaristi sitten on? Sitä kuvataan joko niin, että hakaset ovat vasempaan suuntaan tai niin, että ne ovat oikeaan suuntaan, joka on yleisempi muoto. Edellinen on tavallinen Kiinassa, jälkimmäistä käytetään yleisesti nykyisessä viidennessä juurirodussa. Mikä on ero niiden välillä? Tämä selvenee, kun selitän, minkätähden hakaristi on Sampo. Olen ennen puhunut Sammosta kirjoissa „Kalevalan avain“ ja „Onko Kalevala pyhä kirja“ ja koettanut niissä näyttää, että Sampo tarkoittaa ihmistä selvänäköisesti nähtynä silloin, kun hän on pitkälle kehittynyt henkisesti. Silloin hänen auransa loistaa kuin aurinko. Silloin todella tulee näkyviin ihmisen symbolinen makrokosmisuus. Hän on tietäjänä mikrokosmos, sentähden sanotaan hänen auraansa aurinkoruumiksi. Tavallisen ihmisen aura ei ole sellainen vielä. Mutta ei siinä kyllin, että vihityn koko aura loistaa, vaan lisäksi on huomattavissa selvä ero hänen ja toisten ihmisten välillä.

Ihmisiä voi jakaa kolmeen luokkaan: tavallisiin ihmisiin, joissa ei ole mitään yliaistillisia kykyjä, sellaisiin, joissa nuo kyvyt ovat jonkun verran heränneet, ja lopuksi niihin, jotka ovat okkultisesti kehittyneet. Selvänäköisesti katsottuna ensimmäiseen luokkaan kuuluva ihminen on kuin risti ja ympyrä, jossa näkyy muutamia pikkuristejä. Mutta jos ihmisellä on jonkun verran yliaistillisia kykyjä, silloin nämä pikkuristit ovat vasenkätisiä hakaristejä. Ja mitä ne silloin merkitsevät? Että hänessä heränneet yliaistilliset kyvyt ovat mediumistista laatua, eivät maagillisia eli okkultisia. Jos taas aurassa näkyvät hakaristit ovat oikeakätisiä, on tämä merkki okkultisesta kehityksestä. Ja vielä on huomattava, että nämä hakaristit eli niinkuin niitä tavallisesti nimitetään, ruusut, lootuskukat, tshakrat, jotka ensimmäisissä tapauksissa seisoivat liikkumattomina, pyörivät mediumistisen ihmisen aurassa siihen suuntaan, jota hakanen ikäänkuin liehuvana lippuna kuvaa, toisin sanoen vasempaan päin. Sitä vastoin korkean adeptin eli tietäjän aurassa tshakrat pyörivät oikeaan suuntaan.

Siis hakaristin ja hakaristin välillä on ero. Tämä muoto ☸10 on altis pahalle, koska se ei vielä ole itsensä eikä siis luonnonvoimien herra, vaikka se on näihin vedonnut.

Sampo ei tarkoita niin paljon aurinkoruumista kuin juuri näitä tshakroja. Se onkin äänellisesti vähän samanlainen sana. Sen kanssa mystillisessä yhteydessä on myöskin sana sacr, josta tulee sakramentti. Sakramentti on okkultisesti semmoista toimintaa, joka vaikuttaa tshakroiin. Sampo on käsittäkseni juuri tshakran nimitys.

Kun Väinämöinen ja muut lähtivät Sampoa ryöstämään, lähtivät he hakemaan tietoa, joka kehitti heissä aurinkoruumista, Samporuumista. Tämä kehitys ihmisen mystillisissä hermokimpuissa, jotka oikealla tavalla eloon herätettyinä pyörivät oikeaan suuntaan, asettaa ihmisen jälleen yhteyteen puhtaan hengenmaailman kanssa.

Kiinalainen ja egyptiläinen kirjoitus.

Viisaat tietäjät käyttivät muinoin symbooleja, vertauskuvallisia merkkejä, kun he kirjoituksessa tahtoivat tuoda esille ajatuksensa, ja ainoastaan salaisuuksiin vihityt ymmärsivät, mitä kirjoitetuilla merkeillä tarkoitettiin. Kansa semmoisenaan ei voinut ymmärtää pyhää hieroglyyfikieltä; se ei tietänyt, mitä sisäisiä ja salaisia merkityksiä vihityt tietäjät antoivat ulkonaisille symbooleille.

Kun sitten syntyi kirjoitus, jota kansakin pääsi ymmärtämään, oli sekin alussa hieroglyfikirjoitusta, merkki- ja symbolikirjoitusta, josta sitten kehittyi meidän nykyinen kirjoituksemme; mutta tämä hieroglyfinen kirjoitus sai oman profaanisen kirjoituksen merkityksensä.

Ympyrä esim., jossa on piste keskellä, on aina ollut auringon merkinä. Se on hieroglyfin profaaninen merkitys, ja jokainen ymmärtää sen tarkoittavan aurinkoa. Se saattoi tarkoittaa muutakin, esim. Kiinassa sanaa „nyt“, mutta se oli joka tapauksessa merkki, jonka kaikki kirjoitusta taitavat ymmärsivät. Kansalle oli tuttu vain tuo yksi merkitys, se ei tiennyt salaista merkitystä; sen tiesivät ainoastaan vihityt.¹⁾ Ja me käsitämme, että vihityt eivät suinkaan tahtoneet salata mitään tietoa sentähden, että he olisivat olleet kateellisia tiedostaan, vaan yksinkertaisesti siitä syystä, että ennenkuin korkeampia filosofisia y. m. asioita saattoi ymmärtää, täytyi läpikäydä ankara itsekasvatus.

Tietäjien huolena on aina ollut valistaa, kasvattaa ihmiskuntaa. Sentähden on ihmisten yleisen älytason kehittyessä aikojen kuluessa enemmän ja enemmän sitä tietoa, mikä alkuaan pidettiin salaisena, tullut julkiseksi. Pythagoraan aikana esim., siis kreikkalais-roomalaisen kulttuurin aikana, ainoastaan hänen omassa Krotonan koulussaan opetettiin astronomian luennoissa, että aurinko on taivaankappale, jonka ympäri muut taivaankappaleet kiertävät. Kansa uskoi, että aurinko kiersi muita taivaankappaleita, kuten silmäkin todisti. Nyt opetetaan julkisesti kaikissa kansakouluissa maan kierron suhteen sitä, mitä edellisessä sivistyskaudessa opetettiin vain Pythagoraan kouluissa (ja tietysti mysterioissa).

Viime kerralla puhuimme hakarististä yleismaailmallisena vertauskuvallisena merkinä. Tahdomme nyt vielä parilla Kiinan ja Egyptin symbolisesta kirjoitustavasta valaista vanhan mysteriokielen ja -kirjoituksen luonnetta.

Kiinankielen kirjoitus on hieroglyfikirjoitusta siinä merkityksessä, että siinä aina on yksi merkki yhdellä sanalla. Mutta kuitenkin se on aivan toisenlaista kuin Egyptin hieroglyfikirjoitus. Kiinalainen kirjoitus on mielestäni kiintoisampaa kuin egyptiläinen. Kiinan keltainen rotu onkin välittömästi atlantilaista alkuperää, kun taas egyptiläinen on aarialaista.

Kiinankielen kirjoitus on niin viisaasti laadittu, että jos japanilainen, joka ei osaa kiinankieltä, näkee kiinalaista tekstiä, niin hän osaa lukea sitä omalla kielellään. Kiinankieltä pitäisi siis, jos sen henkeen pääsisi, osata lukea kuka tahansa millä kielellä tahansa. Nyt se käytännössä ei käy, koska kansojen ja aikojen ajatustapa muuttuu. Koetan näyttää parilla esimerkillä.

Kiinalaiset oppineet sanovat, että kiinalaisen kirjoituksen keksi 3,000 vuotta e. Kr. Kiinan valtakunnan perustaja. Hän keksi sen sillä tavalla, että katseli tähtien kuvia taivaalla ja lintujen jälkiä hiekassa. Ja katsellessaan tätä luonnon kieltä taivaassa ja maassa hän tuli ajatelleeksi, että se oli kirjoitusta ja että sillä tavalla pitäisi voida ilmaista ajatuksensa. Sitten hän keksi kirjoitustavan, jota sanotaan

¹⁾ Muuan avain annettiin kirjoituksessa „Hakaristi“.

„lunnunjälkikirjoitukseksi“. Siinä on, niinkuin meidän eurooppalaiset oppineemme sanovat, 214 „merkkiä“, avainta, jotka ovat muodostuneet hieroglyyfeistä. Kun nämä avainmerkit tuntee, voi nähdä, mistä yhdistyneet merkit ovat muodostuneet, joita on, kuten tiedämme, kymmeniätuhansia.

Meillä on ilmestynyt suomeksi kirja Tao-te-king. Jos kirjoitamme sen nimen kiinankielellä, saamme ensin seuraavan merkin

道₁₁

joka on Tao. Mitä se merkitsee? Sen ymmärrämme, kun analysoimme sen. Voimme nähdä tässä kaksi merkkisarjaa.

丿₁₂

ehkä alkuaan on ollut näin

人₁₃

Egyptissä on tällöinen hieroglyyfi

人₁₄

joka merkitsee „kävellä“. Kiinalainen merkki ei ole kävelemisen, vaan se on „ihmisen“ merkki. Mutta on toinen merkki

彳₁₅

joka on tsi eli lyhyt askel, ja näistä kahdesta merkistä on yhdessä muodostunut tuo kolmas

彳₁₆

joka merkitsee: „kävellä eteenpäin“. Tao-merkin toisessa puoliskossa on meillä ensin merkki

目₁₇

joka muistuttaa vähän ikkunaa; se onkin sielun ikkunan, „silmän“ hieroglyyfi. Sen yläpuolella on pieni viiva eli pilkku, joka tekee siitä toisen sanan:

自₁₈

„itse“; pilkku on ehkä kuvannut liekehtivää, itsetietoista katsetta. Kun siihen vielä liittyy vaakasuora viiva — otsaa kuvaten, — on koko hieroglyyfin merkitys:

百₁₉

„pää“, ja kun kaiken yllä on vielä kaksi pilkkua:

首₂₀

merkitsee se „äly“. Pilkut ovat kuin liekkejä päässä, siis pyhän hengen tulta, neroutta, älyä.

Oikea eli yläosa hieroglyyfistä merkitsee siis „äly“, ja koska vasen eli alempi osa merkitsi „edetä“, saamme tuloksena yhteismerkityksen: „äly, joka etenee, kulkee eteenpäin.“ Etenevä äly, mikä se on? Se on Tao, älykäs tie, Jumala. Tämä on sangen kuvaava selitys Taosta eli Logoksesta: „etenevä äly, joka ei koskaan pysähdy, maailman järki, joka aina etenee.“ Pieni hieroglyyfi esittää syvämietteisen ajatuksen sille, joka näkee ja tuntee sen komponentit, sillä siihen vielä kätkeytyy ihmisen (täydellisyys-) kuva ja kaikkinäkevän tiedon saavuttamismahdollisuus.

Seuraava sana Te tekee asian vielä selvemmäksi. Kiinalaiset kirjoittavat Te-sanana näin

德₂₁

Se ei ole niinkään yksinkertaisen näköinen, meidän oma foneettinen kirjoituksemme on mielestämme paljon yksinkertaisempi, mutta kiinalaiseen merkkiin mahtuu paljon enemmän sisältöä. Yläpuolella Te-hieroglyyfissä on risti,

十₂₂

joka merkitsee 10. Roomalaiset käyttivät ristiä ja samoin kaikki nykyiset sivistyskansat samassa merkityksessä (X=10). Ristin alla on

目₂₃

samanlainen merkki, kuin Tao-sanassa oli; tässä se on makaavassa asennossa, jolloin se tavallisesti merkitsee „vati“, mutta tarkoittaa tässäkin silmää. Sen alla on pitkä viiva, joka on lyhennetty merkistä

丕₂₄

joka merkitsee „penkki“. Yläviivaa käytetään yksinään merkitsemään „pohja, perusta“. Siis saamme seuraavat merkitykset: 10, silmä, perusta. Kun näistä teemme lauseen, saamme: „luja perusta on sillä, mitä kymmenen silmä näkee; se on totta.“ Alaosassa oleva hieroglyyfi merkitsee „sydän“. Siis kaikki yhteensä merkitsee: „totuus sydämessä“. Vieressä oleva viiva ja pilkut merkitsee, kuten Tao-sanana yhteydessä mainittiin, „askel, liikkeessä, käytännössä ilmenevä.“ Siis koko Te-merkki: „totuus sydämessä ilmenee käytännössä“ tai: „totuus tulee ilmi inspiroidussa käytännössä“. Ja jos totuus on sydämessä, tulee se ilmi elämässä, elävässä hyvässä eli hyveessä. Mitään muuta hyvettä ei ole. Te-merkki kiinankielessä on siis „hyve“.

Kirjan nimi oli Tao-te (king eli dshing merkitsee vain „kirja“). Jos lyhyesti tahdomme ilmaista kirjan nimen merkityksen, kuuluu se siis: „Elämän järki ja sen ilmeneminen käytännössä.“ Etenevä jumalallinen järki muodostuu näet totuudeksi ihmisen sydämessä ja tulee esille inspiroidussa käytännössä. Nimi on epäilemättä sisältörikas, ja hieroglyfyi tarkasti kuvaa sekä nimen että sisällön. Meidän täytyy tunnustaa, että kiinalainen kirjoitus on filosofinen ja henkevä.

Lao-tse merkitsee „vanha lapsi“, joka on erinomaisen kaunis nimi. Samoin Konfutse nimitti itseään lapseksi (tse).

Egyptiläisten hieroglyfyien suhteen sanon mielipiteenäni, että vaikka Euroopassa niiden suhteen on paljon työtä tehty, emme ole vielä päässeet perille niiden sisäisestä, s.o. pyhästä merkityksestä. Kyllä tunnetaan jo egyptinkieli, konsonantit on tulkittu ja vokaaleistakin on jonkinlainen mielipide. Egyptinkieltä osataan ääntää ja kirjoituksesta saadaan selvää, joten ei ole epäilemistä, ettei ole löydetty hieroglyfyien merkitys, mutta se, mitä on löydetty, on profaaninen, eksoteerinen merkitys. Alkuperäistä hieroglyfyikirjoitusta voidaan epäilemättä lukea toisellakin tavalla.

Avain, joka löydettiin pitkän työn perästä, perustui n.s. Rosetten kiveen, jossa oli sama kirjoitus kreikan- ja egyptinkielellä, egyptiläinen teksti kirjoitettuna sekä demoottisella että hieroglyfyikirjoituksella. Nyt olisi ollut melkein mahdotonta löytää egyptiläisen tekstin avainta, ellei olisi sattunut niin, että teksteissä toistuivat samat nimet. Sen huomasi ensin eräs tanskalainen arkeologi Zoëga, mutta lopullisesti sai nimet selville ranskalainen tutkija Champollion vuosikausien miettimisen jälkeen. Yksi nimistä oli Kleopatra, ja nimien perusteella sai Champollion selville koko tekstin. Siihen johtopäätökseen, että teksteissä piti olla samat nimet, vei tanskalaisen Zoëgan huomio, että kuninkaalliset nimet joka kerta kirjoitettiin ovaalin eli n.s. kartushin

0 25

sisään. Kerrotaan, että kun Champollion monien vuosien miettimisen jälkeen eräänä päivänä osasi tulkita hieroglyfyikirjoituksen, hän juoksi työtoverinsa, veljensä luo toisen huoneeseen, huutaen: „Nyt minä olen sen löytänyt“, ja kaatui samassa pyörtyneenä lattialle.

Egyptin hieroglyfykirjoitus on vaikea tulkita, sentähden, että myöhempänä aikana hieroglyfyit, jotka alussa olivat kuvanneet kokonaisia sanoja, merkitsivät sitten ainoastaan kirjaimia. Jos egyptinkielellä hieroglyfyillä kirjoitetaan sana „elämä“, tulee se tämän näköiseksi:

♀ ☉ 26

Meidän oppineemme ääntävät sen *ankh*, joka on tunnettu sana, sillä se on silmukkaristi.

♀ 27

Silmukkaristin lisänä on kirjoitetussa sanassa n-merkki

☉ 28 ja ☉ 29

joka on kh. Mutta kun koko sanaa miettii ja katselee, sisältää se minusta muutakin kuin paljaan sanan „elämä.“ Se merkitsee kyllä „elämä“ vihkimättömälle kansalle, mutta vihitty luki sen ehkä näin: „elämä, joka eletään pimeässä, fyysisessä maailmassa ja tunne-elämän aalloissa (astraalimaailmassa) kuoleman jälkeen.“ Merkki käsitti siis fyysisen elämän ja elämän tuonelassa. Mutta tämä ei ole sitä elämää, jota vihitty tarkoitti elämällä, nim. todellisen ihmisen elämää, joka on yläpuolella kuoleman. Sen vihitty merkitsi ainoastaan silmukka ristillä. Sentähden silmukkaristiä on tavattu kuolleitten mysteriopappien ruumiissa, sillä se tarkoitti ihmistä, joka on kuoleman voittanut.

Silmukkaristi on itseasiassa juuri risti ja silmukka. Mitä se on? Se on selvästi ihminen, elävä ihminen. Kun ihminen levittää käsivartensa, hän on tau-risti, ja päänä on ympyrä, jolla on tarkoitettu gloriaa eli sädekehää, joka on nähtävissä adeptein ja henkisesti kehittyneiden ihmisten pään ympärillä. Paljas *ankb* on täten todella vihityn ihmisen merkki. Kun sen piti tarkoittaa tavallisen ihmisen elämää, täytyi siihen liittää jotain, joka siirsi merkityksen asteen alemmaksi.

Kabbala.

Kabbala, juutalaisten salainen oppi, on kaikille tuttu nimitys.²⁾ Hebreankielisenä sanana se johtuu kbl (kibel)-rungosta, joka merkitsee: suullisesti ilmoittaa. Kabbala on siis suullinen perintätieto, jota on pidetty salassa. Keskiajalla ilmestyi kuitenkin Eurooppaan muutamia kabbalistisia käsikirjoituksia, joista tunnetuimmat ovat Zohar ja Jezirah. Viimemainittu on huomattava ja salaperäinen sen nojalla, että se selittää lukujen ja kirjainten mysteriota, jota tavallisesti käsitetäänkin Kabbala-sanana tarkoittavan. Jezirah-kirja on käännetty useille Euroopan kielille; se on salaperäinen ja vaikeatajuinen, lyhyt, mutta niin sisältörikas, että siinä olisi koko elämäksi työtä sille, joka tahtoisii siihen syventyä.

Jezirah todistaa meille, että hebreankieli on merkillinen kieli. On luultavaa, että alkuperäinen hebreankieli on jonkun verran tuntematon, sillä juutalaisten nykyinen hebreankieli ei enää ole sama. Alkuperäisiä hebrealaisia kirjoituksia on vaikea tulkita, koska ainoastaan sanojen kerakkeet, konsonantit, on merkitty eikä tiedetä, mikä vokaali missäkin paikassa on ollut. On olemassa sovinnainen tapa lukea tekstiä, mutta ei ole sanottu, että tämä juutalaisten oppineiden tapa on alkuperäinen. Voimme joutua suuriinkin epäilyksiin, kun Kabbalan avulla ja tavalla tutustumme edes jonkun verran hebreankieleen, sillä Kabbala näyttää meille, että hebreankielen sanat ovat niin syväisiä, niin loogillisesti salaperäisiä ja sisältörikkaita, että täytyy kysyä, onko semmoinen kieli voinut syntyä itsestään ihmisten juttellessa ja puhellessa, vai onko se tullut kuin lahjana ylhäältä.

Kabbalistit väittävät, että hebreankieli on pyhä kieli, kuten Indian viisaat väittävät sanskritinkielestä. Sillä juutalaiset oppineet – samoin kuin indialaiset sanskritinkielen suhteen – tarkoittavat, että hebreankieli ei ole muodostunut profaanisella tavalla, vaan että se on jumalallinen kieli, jonka sommittelu on äärettömän salaperäinen ja jonka valittu kansa sai jumalaltaan. Tämä tuntuu uskomattomalta, eikä tavallinen ihminen voi ottaa sitä muuksi kuin semmoiseksi väitteeksi, jolle nykyinen psykoanalyttinen tutkimus antaa tukea, nim. että kansa on unelmoinut korkeasta alkuperästä. Kansat kuvittelevat olevansa jumalsyntyisiä, kuten lapset saattavat kuvitella olevansa kuninkaan poikia tai tyttäriä. Sentähden kansa voi ajatella kielestäänkin, että se on jumalilta saatu.

Teosofisesti ymmärrämme, että on totta yksilön suhteen, että hän on kuninkaallinen, – ei ulkonaisessa merkityksessä, vaan siinä mielessä, että hänen henkensä on jumalsyntyinen. Lapsen unelma johtuu siitä sisäisestä tiedosta, että hän ikuisena henkenä on toinen kuin isästä ja äidistä syntynyt olento. Samoin kansan haaveilu johtuu siitä, että sillä on johtajanaan, suojelusenkelinään, kansallishaltianaan salaperäinen olento, joka elää jumalien parissa. Ei kansa turhia haaveile. Mutta useimmat kansat eivät silti ajattele omasta kielestään, että se on saatu lahjaksi jumalilta; sillä tavalla ajattelevat vain jotkut määräytyt kansat: esim. Indian kansa sanskritinkielen ja Juudan kansa hebreankielen suhteen. Ja kun tutkimme esim. hebreankieltä, hämmästyimme ja mykistymme, sillä meistä tuntuu kuin se kieli ei olisi sattumalta syntynyt, vaan salaisen tiedon ja näkemyksen kautta. Siinä on niin kummallisia sanoja ja merkityksiä, että luulisi niiden olevan harkitun ja pitkällisen työn tuloksia. Tämä käy paraiten selville esimerkeistä.

Kun pyhissä kirjoissa merkittiin Jumalan nimi (Jehovah), jota ei saanut lausua ja jonka tilalla aina äännettiin Adonai (Herra), tapahtui se asianomaisilla konsonanteilla jod, hee, vau, hee. Näiden neljän kerakkeen muodostamaa Jumalannimeä keskiajan kabbalistit sanoivat Tetragrammatoniksi. Jos näitä kirjaimia *IHVH* koettaisi oikein ääntää kuuluisi sana *Jahveh*. Niin arvellaan nykyisten oppineiden piireissäkin. Oppineet teologit sanovat Jahve, mutta muuan kabbalisti on huomauttanut, että sellainen

²⁾ Kts. esim. *Suuret uskonnot, XI, Kabbala, juutalaisten salainen oppi.*

ääntämistapa on sama, kuin jos me mies-sanan lausuisimme mie. Viimeinen kirjainkin on lausuttava, siksi on sanottava Jahveh. Tieteellisesti on vaikea päättää, kuinka ääntäminen on ollut, sillä, kuten sanottu, alkuperäinen kirjoitus oli kerakekirjoitusta; ääntiöitä, vokaaleita, ei käytetty. Jos sillä tavalla kirjoittaisimme suomeksi esim. sanan pöytä niin se olisi vain pt. Tämä voisi merkitä yhtä hyvin pitää-sanaa, joten lauserakenteesta täytyisi arvata merkitys. Oli siis vaikeata lukea hebrealaista tekstiä; siksipä 6:nnella ja 7:nnellä vuosisadalla hebrealaiset oppineet rupesivat käyttämään kaikenlaisia pisteitä ilmaisemaan vokaaleja, mutta mahdollista on, etteivät he joka paikassa tulkinneet oikein vanhaa, pyhää tekstiä. Joka tapauksessa nämä masoreettiset pisteet ovat jo toista tuhatta vuotta olleet käytännössä.

Kun sana Jahveh tuli tekstissä esille, ei käytetty sen sanan vokaalipisteitä, vaan asetettiin Jahveh-kerakkeiden yhteyteen Adonai-sanan vokaalit, siis a, o, a, tai koska ensimmäinen a korottomana vaihtui e:ksi, e, o, a. Silloin juutalaiset muistivat aina sanoa Adonai eikä Jahveh. Mutta kun kristityt teologit 15:llä ja 16:lla vuosisadalla lukivat tuon sanan niillä vokaaleilla, jotka siihen oli pantu, niin he saivat saan Jehovah. Tästä heidän erehdyksestensä johtuu Jehova-sanan käyttö meidän aikanamme.

Hebrealaiset kirjaimet ovat mielenkiintoisia, sillä ne luotiin siten, että joidenkuiden sanojen hieroglyyfejä ruvettiin käyttämään sanojen ensimmäisen kerakkeen veroisina. Hebrealainen kirjaimisto on erittäin kehittynyt muodostelma hieroglyyfeistä ja siitä on syntynyt sekä kreikkalainen että latinalainen kirjaimisto. Jahveh-sanan ensimmäinen kirjain on I. Sen nimi on iod ja sen merkintä kaikissa kirjaimistoissa on yksinkertainen viiva. Hebreankielinen jod, jonka merkinä on pilkku (.), on i:n alkuperäinen hieroglyfi ja merkitsee käsi. Se on lyhyt kuva kädestä, se on vain sormen kuva, mutta tarkoittaa koko kättä. Jahveh sanan toinen kirjain on H, jonka nimi hebreankielellä on hee. Se merkitsee ilma-aukko eli akkuna ja on kyllä kirjaimena akkunan näköinen (𐤅30). Jahveh-sanan kolmantena kirjaimena on V, hebreankielellä vau, joka merkitsee koukku ja on kirjaimena koukun näköinen (𐤆31). Neljäntenä kirjaimena on taas H, hee.

Sana jod merkitsee käsi, mutta se merkitsee samalla toimiva käsi, käsi, joka saa jotain aikaan, siis luova käsi. Merkki jod kabbalistisesti ei niin ollen tarkoita kättä, vaan luovaa voimaa. Toinen sana *hee* merkitsee ilma-aukko eli akkuna. Mikä on akkuna? Se on laite, jonka kautta ilma eli henki pääsee ulos, pääsee ilmenemään. Siis se on muoto, aine. Henkihän ilmenee aineen kautta, aineessa. Kun iod on luova voima eli henki, niin hee on aine, minkä kautta ja avulla henki voi ilmetä. Kolmas sana *vau* merkitsi koukku. Mikä koukku? Se koukku, johon henki ripustaa itsensä ilmetessään aineessa, toisin sanoen hengen ja aineen yhteistyön tulos eli ristiinnaulittu maailma. Myöskin sanotaan, että jod on miehinen prinsippi (maskulinum), hee on naisellinen (fenininum) ja vau, tulos, on suvuton (neutrum). Jahveh on täten Kabbalassa ilmenneen Jumalan eli Logoksen nimitys (ilmenemätön Jumala on Ain Sof, vrt. Suuret uskonnot-kirjaa) ja on sentähden kolmiyhteinen. Pyhän nimen neljäs kirjain H, hee, viittaa siihen, että kolmiyhteisen Logoksen jälkeen ilmennys aina on aineellinen, s.o. kolmiyhteinen Logos on sinään aina henki verrattuna muuhun ilmenneeseen maailmaan.

Jahveh on todella kirjaimellisesti pyhä nimi, koska se omissa hieroglyfeissään kuvaa maailman syntyä ja ratkaisee ilmenneen olemassaolon arvoituksen.

Mutta hebrealaisilla kirjaimilla on myös numero-arvonsa, koska luvuilla ei ole erikoisia merkkejä. Meidän nykyiset numeromme ovat arabialaista (indialaista) alkuperää, mutta kun hebrealaiset tahtoivat ilmaista lukuja, tekivät he sen kirjaimillaan. Ensimmäinen kirjain, alef, oli 1, toinen kirjain beeth, oli kaksi j.n.e. Siten jokaisella kirjaimella oli oma numero-arvonsa, ensin 1:stä 10:een ja sitten 10, 20, 30, j.n.e.

Tutkikaamme nyt Jahveh eli Jod-Hee-Vau-Hee sanan numeroarvoa. Jod on aapiston 10:s kirjain, siis se arvo on 10. Kabbalistisesti sillä ei voisikaan olla muuta arvoa, sillä jod on luoja eli henki. Henki on tietysti ensimmäinen, se on 1. Mutta 10:n arvo on yksi, jos käytetään kabbalistista reduktiosi-laskua. Luvun kabbalistinen arvo saadaan näet laskemalla yhteen sen numerot, siis näin: 1+0=1. Jodin arvo on 1,

henki on luova ykkönen. Mutta ilmennyt henki ei voi olla paljas 1, sen täytyy samalla olla 10. Minkätähden? Sentähden, että jos henki yksin liikkuisi olisi se kyllä piste, jonka työstä tulisi viiva, mutta viiva olisi ääretön. Jos henki toimisi ilman järkeä, ajatusta, olisi tulos ääretön suora viiva, jommoista sinään ei ole olemassa. Sillä mikä on ääretön viiva? Se on tietysti ympyrä, muuta ääretöntä viivaa ei ole olemassa. Ympyrä on ääretön. Jos kuljetaan suoraa viivaa äärettömästi, kuljetaan joka tapauksessa ympyrässä. Mutta eihän luomistyöstä tulisi mitään, jos se tapahtuisi umpimähkään. Ei, se on ajattelua, järkevää ja tietoista toimintaa, jolloin henki ei lähde umpimähkään kulkemaan, vaan rajoittaa itsensä ja on kuin pisteenä keskellä. Piste itse asiassa on sama ympyrä, sillä piste ei ole missään, se on kaikkialla; mutta se merkitsee, että henki on ympäröinyt itsensä. Kun siis henki lähtee toimimaan ympyrässä, jonka se itse on piirtänyt ryhtyessään luomaan, toimii se ympyränsä sisällä. Silloin luova henki on ykkönen ja nolla eli 10. Kabbalistisesti jod on välttämättä 10, sillä siihen liittyy ajatus: Jumala on järkevä, Hän on maailman järki.

Mikä taas on aine? Aine on olemukseltaan hengen vastustaja. Aine jakaa hengen kahtia: ylempään ja alempaan, joiden välillä on ristiriita. Aine on kehityksen eli epätäydellisyyden ja pahan ehto. Henki on ristiinnaulittu aineessa. Vanhassa symbolikielessä tämä kuvattiin luomisprosessin yhteydessä ristillä ympyrän sisällä (⊕32). Ainetta kuvaa vaakasuora viiva, joka jakaa hengen kahtia. Meillä on siis 10/2, joka on viisi. Mikä on nyt heen eli aineen numero-arvo aapistossa? Se on 5!

Jokainen, joka on teosofista kirjallisuutta lukenut, tietää, että hengen ja aineen yhteistoiminnasta syntyneitä maailmaa kuvataan kahdella toisiaan leikkaavalla kolmiolla (kuusikärkisellä tähdellä) eli toisin sanoen vanhalla juutalaisella Salomonin sinetillä. Siinä on ilmennyksen kuusi napaa, eli tasoa, jonka keskellä on seitsemäs eli ilmenemätön.

Kun siis Jahveh-sanana kolmas kirjain Vau kuvaa hengen ja aineen työtä, niin kysymme, mikä arvo sillä pitäisi olla. Sillä pitäisi tietysti olla arvo 6, ja Vau onkin hebrealaisen aapiston kuudes kirjain! Se on muodostunut hengen ja aineen yhteistyöstä: $10+5=15$, joka on kabbalistisesti reduktionin kautta $1+5=6$.

(Jatk.)

Kabbala.

Kabbalistinen kirja Jezirah, josta edellä mainittiin, että se selittää hebreankielen numeroarvoja, jakaa hebreankielen kirjaimet, joita on yhteensä 22, kolmeen osaan sillä tavalla, että ensimmäisessä osassa on 3, toisessa 7 ja kolmannessa 12 kirjainta. Kolme ensimmäistä ovat „äitiä“, 7 nimitetään „kaksinkertaisiksi“ ja 12 „yksinkertaisiksi“. Siinä on kummallinen jako: 3, 7, 12: ensin on jumalan kolminaisuus, sitten 7 planeettaa ja vihdoin 12 eläinradan merkkiä.

Kolme äiti-kirjainta ovat: alef, mem, zi = a, m, z. Ne kuvaavat siis kolminaisuutta ja viittaavat jod, hee, vau kirjaimiin. Huomaammekin yhtäläisyyden niiden välillä. Alef on 1, jod on 10, mutta jod'in reduksioni-arvo on 1, kuten edellä näytettiin. Siis jod-kirjainta vastaa alef, joka on alku yleensä, kuten jod on ilmenneen elämän alku.

Toinen kirjain m vastaa hee'tä. Hee kuvaa ainetta ja on naisellinen (kts. huhtikuun Ruusu-Ristiä). Ja m on puolestaan vanha merkki kaikelle naisellisuudelle: mem merkitsee vesi, ja kirjain on saatu aaltoliikkeestä. Vesi kuvaa aina ainetta kaikissa symbolisissa järjestelmissä. Onhan latinan ja suomenkielessä sana mare, meri, jossa m on ensimmäisenä kirjaimena, samoin on latinan kielessä (ja siitä johtuen nykyaikaisissa kielissä) mater-äiti, materia-aine, jotka alkavat m:llä, muistuttaen meitä vanhojen kansojen tavasta kuvata ainetta, äitiä, m:llä.

Kolmas kirjain zi = hammas kuvaa samaa kuin vau = koukku. Se ilmaisee isän ja äidin eli hengen ja aineen toiminnan tulosta, maailmaa, tai myös luomakunnan kruunua, ihmistä.

Otetaan vielä joitakin esimerkkejä kabbalistisesta tulkintatavasta. Otetaan ensin kaksi sanaa, joiden kabbalistinen arvo on sama. Kabbalistinen arvo saadaan sillä tavalla, että kirjainten paikalle asetetaan vastaavat numerot. Toinen valitsemistamme sanoista on „nachash“, joka merkitsee käärme, paradiisin käärme, josta Mooseksen ensimmäisessä kirjassa puhutaan. Kun kirjoitamme sanan tavallisilla hebrealaisilla kirjaimilla, on siinä ainoastaan kolme kirjainta: n, ch, sh. Vokaaleita ei merkitä. Numeroarvoja etsiessämme muistakaamme, etteivät arvot ole mielivaltaisia eikä vaihtelevia, vaan että kerta kaikkiaan on määrätty, mikä arvo milläkin kirjaimella on viisaiden alkuperäisessä järjestelyssä. Numerot ovat 1-10, senjälkeen tulevat 20, 30, 40, j.n.e. Kun siis jod'in arvo on 10, on seuraava kirjain 20, mutta voi myöskin olla 11, koska se on järjestyksessä yhdestoista: mutta 1+1 on sama kuin 2+0, joten niiden kabbalistinen arvo on sama, määrättyinpä se toisella tai toisella tavalla.

Nyt meillä on siis kirjaimet: n, ch, sh. N:n arvo on 50, ch = 8 ja sh = 300, yhteensä 358, joka on nashash-sanan kabbalistinen arvo.

Toinen valitsemamme sana om mashiach eli messias, joka on meille niinkään hyvin tuttu käsite. Siinä on, koska a-vokaalia ei kirjoiteta, 4 kirjainta: m, sh, i, ch. M:n arvo on 40, sh = 300, jod = 10 ja ch = 8, yhteensä 358. Siis mashiach- eli messias-sanan numero-arvo on sama kuin paradiisin käärmeen! Mitä tämä seikka meille paljastaa? Kabbalistit vakuuttavat ja väittävät, että sillä on tarkoituksensa, se ei ole umpimähkään syntynyt. On näet olemassa salaperäinen yhteys paradiisin käärmeen ja Messiaan välillä. Käärmeen sanassa „syökää tästä puusta, niin tulette kuin jumalat“ on lupaus tulla jumalaksi eli „voidelluksi“ Messiaaksi. Eikä tarvitse paljon ajatella maailman okkultista, kosmologista rakennetta, ennekuin huomaa tämän yhteyden. Meidän maapallomme on juuri tuon käärmeen ympäröimä, ja sitä nimitämme „suureksi lohikäärmeeksi“, sillä se on astraalitaso tulisine voimineen ja salaisuuksineen. Himojen ja halujen astraalikäärme sulkee pois hengenmaailman, joka on tässä, s. o. meissä ja meidän ulkopuolellamme, ja jota

nimitetään Pyhäksi Hengeksi, ollen saman käärmeen taivaallinen eli korkeampi puoli. Se on, kuten vanhat indialaiset sanoivat, akaasha: mutta astraalivalo on lähempänä ja ympäröi maapalloa lohikäärmeenä.

Kuka se nyt voi tulla yhteyteen Pyhän Hengen eli akaashan kanssa, tarvitsematta jäädä vain astraalivaloon? Kuten Jeesus sanoo: yksin se, joka tulee ylhäältä. Voideltu, mashiach saa yhteyden aikaan, mutta ihmisen tulee läpäistä astraalivalo alhaalta ylöspäin. Silloin Pyhä Henki tulee ylhäältä alaspäin. Tässä on viitattu siihen tosiseikkaan, että ihmisessä on sekä käärme että vapahtaja.

Otetaan toinen esimerkki, kabbalistisesti mielenkiintoinen. Meille on kaikille tuttu eräs nimitys, joka pelottaa monta: se on Saatana, joka hebreankielellä on Heshathan. Siinä on neljä kirjainta: H, sh, th, n. Kun otamme niiden arvot saamme: h = 5, sh = 300, th = 9 ja n = 50, siis yhteensä 364, ja jos 3, 6, ja 4 lasketaan yhteen, tulee summaksi 13 ja 1 ja 3 taas on 4. Tämän luvun, 364:n yhteydessä on pieni kasku: sanotaan, että Heshathanilla eli Saatanalla on valta kiusata ihmistä 364 päivää vuodessa, mutta yksi päivä on ulkopuolella hänen valtaansa. Yhtenä vuoden päivänä Saatana ei kykene kiusaamaan, sillä se on lunastuksen päivä. Saatana voi vapaasti lukea ympäri „kuin kiljuva jalopeura“ 364 päivää, mutta lunastuspäivänä, pitkänäperjantaina, hänellä ei ole valtaa niin tehdä. Tämän vertauskuvan takana piilee esoteerinen salaisuus. Jos nim. ihminen on tehnyt suuremman henkisen kokemuksen, on tämä tietysti sattunut määrättyille päiville, ja se vuoden päivä on hänelle tulevaisuudessa pyhä päivä, hän ei sinä muiston päivänä tahtoisi mitään syntiä tehdä eikä tietoisesti mihinkään itsekkyyteen langeta. Se oli hänen lunastuspäivänsä. Vaikka hänelle myöhemmin tulee useampi kokemus, on ensimmäinen hänen henkisessä historiassaan kuin lunastuspäivä, ja sillä päivällä on suuri voima hänen muistissaan. Jos hän asettaa kokemuksensa muistikuvan elävästi eteensä, on hän vapaa kaikista kiusauksista, mikään paha ei voi häneen sillä hetkellä ylettyä. Ja vaikka ihminen ei tulisi itse muistaneeksi päivää, antaa elämä kuin tilaisuuden olla ilman kiusauksia sinä vuoden päivänä. Tavallisesti ihminen kuitenkin muistaa päivän aina siihen saakka, kunnes hän tekee jonkun suuremman henkisen kokemuksen. Tuona vuosipäivänä hänelle tulee pyhä tunnelma ja hän kulkee samassa eheydessä kuin ensimmäisen kerran. Sentähden on pantava paino sanalle: lunastuspäivä. Kun niitä tulee useampia, vähenee Saatanan valta, kuoleman valta synnin yli. 13 on kuoleman luku.

Otamme vielä esimerkin, joka on sangen merkillinen. Kun oli puhetta jod, hee, vau-mysteriosta ja maailman synnystä hakaristin yhteydessä, sanottiin, että maailman syntyä on kuvattu ympyrällä ja pystysuoralla halkaisijalla eli toisin sanoen luvulla 10. Ykkönen eli luova voima herää, mutta ei lähde luomaan umpimähkään, vaan rajoittaa itsensä, jotta siinä olisi järkeä ja jotta se voisi ilmetä, sillä äärettömyys ei voi ilmetä. Jos äärettömyys ilmenee sen täytyy ilmetä äärellisyytenä.

Ympyräviiva kuvaa äärettömyyttä, mutta samalla se on äärellinen: se ei voisi ilmetä, jollei se olisi rajoitettu. Maailman luominen on siinä, että henki rajoittaa itsensä ja suhtautuu itseensä eli paremmin sanoen aineeseen, materiaan, joka on äärettömän toinen olemuspuoli. Sitä on ilmennys, manifestatsioni. Lause „asettuu suhteeseen aineeseen“ merkitsee juuri, että luova voima suhtautuu itse äärettömänä äärelliseen.

Tätä luovaa voimaa eli luojaa on nimitetty erilaisilla nimillä eri uskonnoissa ja eri kansoissa. Vanhassa Testamentissa ja siis hebrealaisessa maailman luomiselityksessä sitä nimitetään nimellä Elohim eli Jumala. Elohim on oikeastaan monikko ja merkitsee jumalat, mutta käänöksissä se esiintyy yksikkömuodossa.

Nyt tämä sana Elohim ei hebreankielellä kuulu aivan niin, vaan Alohim, joka eurooppalaisilla kirjaimilla kirjoitettuna on *Alhim*. Kun otetaan näiden kirjainten numero-arvo, saadaan: a = 1, l = 30, h = 5, i = 10 ja m = 40, tai jos kabbalistisesti redusoimme ne, saamme: a = 1, l = 3, h = 5, i = 1 ja m = 4. Koska tuo sana Alohim kuvaa hengen suhdetta aineeseen, kirjoitamme numero-arvot ympyrään, pitkin kehää. Jos sitten luemme ne, alkaen 3:sta taaksepäin, saamme luvun 31415, ja kun asetamme pilkun 3:n jälkeen, tulee siitä luku 3,1415, joka on matemaattinen pii:n arvo.

Nimi Alohim on siis sama kuin pii, joka on, kuten tiedämme, ympyrän suhde halkaisijaan. Alohim osoittaa, että äärettömyys, ääretön luku 3,1415, suhtautuu ykköseen eli henkeen tai päinvastoin, että ykkönen eli henki suhtautuu äärettömyyteen. Tämä osoittaa selvää matemaattista tietoa vanhoissa hebrealaisissa, eikä liene satunnaista, että pii esiintyy monessa paikassa luomiskertomuksessa.

Vieläkin sanojen tulkintaa.

Sanskritinkielessä on sanoja, niinkuin kaikissa muissakin kielissä, jotka voivat merkitä kahta asiaa. Viisaat, tahtoessaan muodostaa mysteriokielen merkin eli symbolin, valitsivat silloin konkreettisemmän merkityksen sellaisista sanoista, saaden täten aikaan mielenkiintoisen hämmennyksen.

Otetaan pari esimerkkiä. Muinaisista ajoista lähtien on Indian uskonnollisessa elämässä pidetty lehmää pyhänä olentona, on sanottu, että lehmä on kuin kuva luonnon jumalallisuudesta. On myös sanottu, että härkä miehellisenä puolena kuvaa maailman kaikkeudessa henkistä voimaa, kun taas lehmä on tullut kuvanneeksi enemmän aineellista rikkautta ja aineellista elämää.

Miten on tällöinen symboli syntynyt? Onko se syntynyt vain siitä huomiosta, että lehmä on kuin kuva suuresta luontoäidistä? Onhan se kyllä hyvä kuva luonnosta, lehmällä on maito, jolla se elättää ihmistä. Mutta symboli ei ole johtunut tästä, vaan pohjana on ollut merkillinen kielitieteellinen seikka. Lehmä sanskritinkielellä on *go*, joka on melkein sama sana germaanisissa kielissä (cow, kuh, ko). Mutta nyt on huomattava, että sanskritinkielessä on toinenkin sana, joka merkitsee lehmä: Tämä sana on *vatsh*, josta on tullut kaikkiin romaanisiin kieliin lehmä-sana (vacca, vache). Kumma puoli asiassa on nyt se, että *vatsh* merkitsee muutakin kuin lehmä; se merkitsee ääni, sana (sität on tullut latinan *vox*, italian *voce*, ranskan *voix*, englannin *voice* y.m. jotka kaikki merkitsevät „ääni“) – kreikaksi *logos*. Sentähden *vatsh*-sanaa käytettiin merkitsemään *logosta*, sitä sanaa, joka oli maailman alusta, jumalallinen sana. Ja kun *vatsh*, *logos*, tahdottiin ilmaista symbolilla kirjoituskielessä, piirrettiin lehmän kuva. Ääntähän ei voitu ilmaista millään kuvalla, mutta lehmän kuva oli helppo piirtää ja hieroglyyfinä merkitsi se *Logosta*; lehmän kuva tarkoitti *Logoksen* naisellista ja härän kuva sen miehelistä puolta.

On toinen yhtä mielenkiintoinen esimerkki. Kristikunnassa puhutaan Karitsasta, jonka veri vuotaa ihmisten hyväksi. Ilmestyskirjassa sanotaan: „Karitsa, joka on tapettu maailman alussa“. Minkätähden on karitsaa ruvettu käyttämään Kristuksen ja tässä yhteydessä *Logoksen* symbolina? Senkö tähden, että karitsa on viaton ja Kristus kuoli viattomana? On luultavaa, että se kristillisiin kirjoituksiin, m.m. Ilmestyskirjaan otettiin Kristuksen viattomuutta ilmaisemaan, mutta alkuperäisin tämän symbolin synty on toinen. On nim. niin, että sanskritin kielessä taas on sana, joka merkitsee kahta asiaa ja myös kaksi sanaa samalle asialle. Lammaas merkitsee *lesh*, mutta on olemassa toinen sana, joka myös merkitsee, jollei juuri lammasta, niin vuohta ja kaurista. Tämä sanskritinkielinen sana *adsha*. Lyhyellä maskuliini-a-päätteellä se merkitsee „kauris“ ja pitkällä päätteellä – *adshaa* – se on „vuohi“.

Mutta nyt tämä sana *adsha* merkitsee myös „syntymätön“ (itseolevainen) ja käytetään uskonnollisessa filosofiassa *Logoksen* jumalallisen henki-aineen attribuuttina. Hengestä sanotaan, että se on *adsha* syntymätön: *adsha purusha*, ja aineesta samaten, että se on *adshaa prakriti* eli „syntymätön luonto“.

Koska nyt *adsha*, joka tarkoitti henkeä, samalla merkitsi kaurista, lammasta, otettiin lampaan kuva hieroglyyfinä jumalallisen hengen kuvaksi ja feminiinisenä jumalallisen luonnon kuvaksi. Sama asia kuin siis edellisessä esimerkissä. Ja kun kerran lammaas hyväksyttiin kristinuskossakin jumalallisen hengen eli Kristuksen (*Logoksen*) kuvaksi, oli askel lyhyt lampaasta karitsaan. Karitsa on siis alkuaan indialainen symboli, joka on johtunut kirjoituksesta eikä ajatuspäätelmästä.

Vielä esimerkki. Eräs meidän suomalainen tutkijamme, ei virallinen, vaan amatööri, Wettenhovi-Aspa, on sitä mieltä, että suomenkielessä on havaittavissa selvä sukulaisuus egyptiläisen kielen kanssa, vieläpä että suomi on ollut maailman alkuperäinen kieli. Niin kansallisesti imarteleva kuin tällainen oletamus onkin, on

se vaikeasti todistettava. Hänellä on muuan esimerkki. Kreikkalaiset kertovat, että egyptiläiset nimittivät sfinksiä sanalla *harmakhis*, ja Wettenhovi-Aspa sanoo, että harmakhis on sama kuin harmaa kissa. Tuskin asia sentään on niin helposti ratkaistu. Harmakhis, sanoivat kreikkalaiset, mutta egyptiläiset sanoivat *haremkhū* tai *herukhuti*. Eräs indialainen tutkija on huomauttanut, että voisi yhtä hyvin ajatella tämän egyptiläisen sanan haremkhū olevan sanskritinkieltä, sillä viimemainitussa kielessä on olemassa sana *harimukha*, ja sillä sanalla on se etu, että se tekee asian sisältörikkaaksi. *Hari* on jumalan (herran) nimitys ja *mukha* merkitsee sitä mikä on parasta. Harimukha merkitsee siis asianomaisesti „kuva parhaimmasta jumalasta, parhaimman jumalan kuva“.

Muistakaamme kuinka sfinksiä on kuvattu. Sillä on naisen pää, härän ruumis, linnun siivet ja leijonan jalat. Se on monimutkainen olento. Tämä sfinksi – sen olemme saaneet kuulla Oidipos-tarusta – on ihminen. Haremkhūn ratkaisu on siis ihminen. Mutta jos se on yhteydessä sanskritin kielisen sanan kanssa, on ihminen paraimman jumalan kuva. Sfinksiin on täten kätkeytyvä suuri mystillinen salaisuus, jota ihmiset eivät vielä käytännössä usko. Uskonossa sanomme, että ihminen luotiin jumalan kuvaksi, mutta emme uskalla sitä käytännössä todistaa.

Johtuu vielä mieleen eräs toinen mysteriokuva eli hieroglyfyfi, nim. kallioon hakattu jalanpohjan kuva, joita on aina kaksi vieretysten ja joita tavataan melkein kaikissa maissa m.m. Ruotsissa. Ne ovat vanhoja kuvia, joko jättiläisen jalan suuruisia tai pienempiä. Mitä niillä on tarkoitettu? Indiassa niitä on paljon ja niillä on tarkoitettu aivan erikoista asiaa. Kun muinaisindialainen sanskritinkielellä sanoi „kaksijalkainen“, kuului se *dvipada*, mutta jättiläismerkkejä katsellessaan tuli silloin toinen sana hänen mieleensä, nim. *dvīpa*, saari, ja silloin hän muisti, että „saaresta syntyneet“ tai „tulleet“ olivat nuo alkuperäiset ihmiskunnan vihityt opettajat, jotka saapuivat osaksi „pyhästä saaresta“ eli manteresta maan päällä, osaksi toisesta „saaresta“ aurinkokunnasta, esim. Venuksesta. Kallion kaksi jalkaa olivat kuin muistomerkkejä vanhoilta ajoilta ja todistuksia siitä, että maassa oli käynyt joku korkea jumalolento.

Siirtykäämme taas kabbalistisiin sanatulkintoihin ja tarkastakaamme muutamia hebreankielisiä sanoja niiden numero-arvon mukaan. Otetaan sana Mooses. Se kuuluu hebreaksi Moshē ja kirjoitetaan, kuten edellä olemme osoittaneet, vain kolmella kirjaimella: M, sh, h. Kun otamme niiden numero-arvot, saamme: m = 40, sh = 300 ja h = 5. Tämän sanan kabbalistinen numeroarvo on siten 345. Mooseksen kirjassa kerrotaan, että Mooses jutteli Jumalan kanssa ennenkuin lähti ulos Israelin kansaa johtamaan, ja kerran kysyi Jumalalta: „Kun minun pitää Sinusta puhua heille, niin mikä on Sinun nimesi oleva?“, jolloin Jumala vastasi: „Minä olen mikä Minä olen“ eli hebreaksi: *abijeh asher abijeh*. Ensimmäinen näistä hebrealaisista sanoista kirjoitetaan kirjaimilla a, h, i, h, toinen kirjaimilla a, sh, r, kolmas taas kuin ensimmäinen. Kabbalistisesti saamme: a=1, h=5, i=10, h=5, ja toisesta sanasta: a=1, sh=300, r=200. Ensimmäisestä sanasta tulee 21, toisesta 501 ja kolmannesta taas 21, siis koko lause on 21+501+21=543. Nyt 543:ssa ovat samat luvut kuin 345:ssä, mutta päinvastaisessa järjestyksessä. Mooses sanoi kerran herralle: „Anna minun nähdä Sinun kasvosi“. Herra sanoi: „Ei kukaan kuolevainen voi nähdä minun kasvojeni. Jos ne näet, palat tullessa, mutta saat nähdä minut selästä, takaapäin“.

Kun kabbalistisesti tulkitsemme tämän nimen, niin Jumala sanoi: „Et voi nähdä Minua 543:ssa, vaan numerossa 345, siis et Minua itseäni, vaan sinua itseäsi“. Se merkitsee okkultisesti: kukaan ei voi tuntea Jumalaa, ennenkuin hän tuntee itsensä. Siis Jumala sanoi Moosekselle: „Sinä voit nähdä Minua selästä, mutta sekin edellyttää, että ensin tunnet itsesi“.

Sitten otamme nimestä Iesous kabbalistinen arvo, jolloin saamme: i=10, e=8, s=200, o=70, u=400, s=200, yhteensä 888. Siis Iesous-sanan kabbalistinen arvo kreikankielessä on 888. Kabbalistit ovatkin huomauttaneet, että jos Mooses tuntisi Jumalan, täytyisi hänen olla kuin Iesous, sillä 345+543=888. Tämä on pieni kabbalistinen todistus siitä, että Jeesus on suurin profetoista ja ainoa, joka tunsi Jumalan kokonaan.

Otetaan toinen esimerkki, joka myös on hyvin opettavainen. Koulussa meille opetettiin, että sana Adam, joka kuvaa ensimmäistä ihmistä, merkitsee „punainen maa“; ihminen on maan tomusta tehty ja tulee taas kuoltuaan siksi. Tämä on tullut siitä, että nimitys Adam itseasiassa on muodostelma kahdesta hebrealaisesta sanasta, *adom*, punainen, ja *adamah*, maa, tomu. Kun sitä tutkimme kabbalistisesti, saamme esille syyt nimen syntyyn.

Sepher Jezirahissa annetaan jokaiselle kirjaimelle kabbalistinen arvo; sen merkitys on osaksi sama kuin itse kirjaimen nimen merkitys. Kirjain d esim. on hebreaksi dalet, joka merkitsee ovi, ja hee merkitsee ilma-aukko, akkuna. Mutta Sepher Jezirah'in mukaan on kirjaimella vielä syvempi merkitys. Ensimmäinen kirjain alef esim. merkitsee härkä, nauta, ja sen merkki on alkuaan saatu härän sarvista. Mutta Sepher Jezirah sanoo, että kirjain alef merkitsee syvemmin katsoen ilmaa ja siis myös henkeä eli miehelistä prinssiä, kuten iod (10); alef on 1 ja 10 on myös $1+0 = 1$. Kirjain m merkitsee vesi, mutta Sepher Jezirah'in mukaan sillä on myös toinen merkitys: kuolema. Olkoon ohimennen sanottu, että meillä on m latinalaisissa sanoissa mare=meri ja mors=kuolema. Sepher Jezirah sanoo niinkään kirjaimesta d, joka merkitsee ovi, että sen syvempi merkitys on kohtu.

Adam sana kirjoitetaan kolmella kirjaimella: a, d, m. Mitä tämä adam siis ilmaisee kabbalistisesti? Se ilmaisee, että ensimmäinen ihminen, jota Adam kuvaa, oli miehellinen a + naisellinen d, siis kaksisukuinen, ja että sen maailma oli vedessä eli astraalitasolla. Ensimmäinen ihminen eli siis toisenlaisessa maailmassa kuin nykyinen fyysillinen. Tämä on ilmaistu sanassa Adam. Mutta siihen asia ei jää, koska Adam oikeastaan onkin Raamatussa Adamah, maan tomu. Tämä, joka on varsinainen ihminen, kirjoitetaan hebreaksi admh. Mitä se merkitsee silloin? Hee merkitsee ikkunaa, ilma-aukkoa, mutta kuvaa juuri ainetta, aineellista ilmennystä, ainemaailmaan astumista, fyysillistä elämää. Adamah on itseasiassa niiden nimenä, jotka astuivat fyysilliseen aineeseen. Ja kun he astuivat fyysilliseen aineeseen, mitä silloin tapahtui?

Jos otamme näiden nimien kabbalistiset numero-arvot, saamme: a=1, d=4, m=40, jolloin adam-sanat kabbalistinen arvo on 45. Adamah-sanat arvo on: $1+4+40+5=50=5+0=5$. Luku viisi on hee:n arvo ja painostaa hee:tä eli ainetta. Tästä nimestä tulee siis ilmi, että aineellisuus on päässyt voitolle.

Miten se kävi päinsä? Se kävi päinsä sillä tavalla, että kun ensimmäinen eetterinen ihminen tuli fyysilliseksi, laskeutui a ensin, sitten d, sitten m eli t.s.: miehellinen puoli ihmisessä, kun ihminen laskeutui fyysilliseen aineeseen, oli voimakkaampi, ja toinen puoli ihmistä, d, oli heikompi. Kun siis ihminen jakautui kaksisukuisiksi, niin miehellinen sukupuoli, tässä jakautuneessa ihmiskunnassa oli voimakkaampi, se osasi taistella olemassa-olosta. Naisellinen sukupuoli ei siihen alussa kyennyt, se oli heikompi. Mitä taas tämä merkitsee? Sitä, että mies se oli, joka lankesi syntiin eli itsekkyyteen. Kun sanotaan, että Eva kuuli käärmeen äänen ja antoi omenan Adamille, on sillä kuvattu, että Eva oli heikko eikä osannut syödä. Adam söi ja lankesi syntiin. Kesti aikoja, jolloin nainen osasi taistella itsensä tietoiseksi; nainen kulki kuin unessa perässä, ja kun hän tuli tietoiseksi, oli jo langettu syntiin, niin ettei hän voinut muuta kuin ottaa osaa siihen. Toisin sanoen: m=vesi muuttui fyysillisessä maailmassa kuolemaksi.

Mutta miten olisi käynyt jos tuossa toisessa maailmassa jo olisi osattu kehittyä, ettei olisi tarvinnut langeta tähän fyysilliseen maailmaan? Jos ajatella sitä muinaista luomiskautta, joka vastaa ensimmäistä juurirotua nykyisessä luomiskaudessa, oli siellä järkiolentoja, jotka taistelivat itsensä tietoiseksi, ja he olivat adomeja eli „punaisia“. Ensimmäisessä manvantarassa oli näet maapallomme väri punainen, ja korkeimmalle kehittyneet olennot silloin olivat „punaisia ihmisiä“. Nimi adom viittaa siis siihen, että meidänkin syntyinlankeemuksesta olisivat voineet säilyä ainoastaan täydellisen inhimillisen itsetietoisuuden saavuttaneet ihmiset.

Nämä ovat asioita, joita voi ja täytyy mietiskellä yksikseen; minä tässä esitän vain, minkälainen maa on muokattavissa, mutta kuka sitä itseksensä muokkailee, hän löytää kalliitakin helmiä. Tavalliset eurooppalaiset nauravat kabbalalle, mutta ne, jotka eivät istu, missä pilkkaajat istuvat, voivat paljon oppia.

Ihmiselämän ikäjaksot.

Kabbalistit sanovat, että todellisen ihmisen luku on 5, ja kun he kuvaavat ihmistä valkoisena maagikkona, niin kuvaavat häntä viisikulmion avulla, jolloin ihmisen pää asettuu ylimpään kulmaan ja kädet ja jalat vähän levitettyinä toisiin kulmiin. 5 on ihmisen luku, mutta se ei ole hänen lukunsa ainoastaan sen nojalla, että hänellä on kaksi kättä ja kaksi jalkaa, vaan sen nojalla, että ihminen ihmisenä järkensä avulla hallitsee neljää alemmaa „prinsiippiään“ eli olemuspuoltaan. Ihmisellä on tietysti 7 prinsiippiä, mutta kaksi korkeampaa eivät ole yleisesti vielä ilmenneenä ihmisessä. Luonnostaan ihmisellä on 5 olemuspuolta, ja mitä sen lisäksi hänessä ilmenee, se ilmenee hänen omien ponnistustensa kautta. Kaksi ylintä ovat vielä okkultisia prinsiippejä, mutta 5 olemuspuolta on hänen kehityksensä ja elämänsä taustana.

Ensimmäinen prinsiippi, olemuspuoli, on fyysillinen ruumis ja sen kaksoispuoli, eetteriruumis. Ne ovat tavattavissa kaikkialla, mineraaleissakin. Tietysti mineraalien, kivennäisten, olemuspuolet eivät ole samalla tavalla kehittyneet kuin ihmisen, mutta kuitenkin on korrespondenssi olemassa ihmisen ja muiden luonnonvaltakuntien kanssa. Kasvimaailman kanssa on ihmisellä yhtäläistä elämänvoima, joka kyllä on kaikkialla luonnossa, mutta kivennäismaailmassa vielä uinuvana. Kun kivennäismaailmaa okkultisesti tutkimme, emme huomaa siinä muuta kuin eetteri-auran, jota vastoin kasvissa on eetteriruumis jo elinvoiman elähdyttämä, niin että kasvin suonissa virtaa elävää fluidumia, nestettä. Kasvia voimme sentähden magnetisoida, kuten esim. du Prelin kokeet osoittavat, kasvi voi ihmiseen kiintyä, kuten jokainen kukkien ystävä tietää. Kasvissa on kolme prinsiippiä, eläimessä tulee lisäksi tunne ja himo-elämä eli „eläimellisyys“, mikä on meissä ihmisissäkin. Meissä on näiden neljän lisäksi ajatus, järki, ymmärrys, joka on varsinaisen inhimillisen olemuksen perusta.

Tämän nojalla on luku 5 sangen tärkeä tekijä ihmisen elämässä ja koko hänen ruumiinsa ja luonteensa kasvussa. Voimmekin tehdä kiintoisia havaintoja 5 luvun merkityksestä ihmisen luonnollisen elämän suhteen.

Jos tutkimme ensin ihmissikiön kehitystä ihmisen kohdussa, tiedämme, tarkkojen mittausten nojalla, kuten prof. Liharzhik on huomauttanut, että sikiö ensimmäisenä kuukautena kehittyy 1 cm., toisena 4 cm. pitkäksi, kolmantena 9, neljäntenä 16 ja viidentenä 25 cm. pitkäksi. Kun merkitsemme sen numeroissa, saamme

$$\begin{array}{rcl} 1 \text{ kk.} & 1 \cdot 1 & = 1 \text{ cm.} \\ 2 \text{ „} & 2 \cdot 2 & = 4 \text{ „} \\ 3 \text{ „} & 3 \cdot 3 & = 9 \text{ „} \\ 4 \text{ „} & 4 \cdot 4 & = 16 \text{ „} \\ 5 \text{ „} & 5 \cdot 5 & = 25 \text{ „} \end{array}$$

Kun on päästy 5-lukuun, joka on ihmisen kehityksessä luonnon antama luku, tapahtuu pieni muutos, sillä kuudentena kuukautena kehitys muuttuu rytmiä, joten — jos taas merkitsemme numeroilla sikiön kehitystä viimeisinä kuukausina, saamme siitä seuraavan taulukon:

$$\begin{array}{rcl} 6 \text{ kk.} & 25 + 1 \cdot 5 & = 30 \text{ cm.} \\ 7 \text{ „} & 25 + 2 \cdot 5 & = 35 \text{ „} \\ 8 \text{ „} & 25 + 3 \cdot 5 & = 40 \text{ „} \\ 9 \text{ „} & 25 + 4 \cdot 5 & = 45 \text{ „} \\ 10 \text{ „} & 25 + 5 \cdot 5 & = 50 \text{ „} \end{array}$$

Kymmenentenä kuukautena ihminen syntyy maailmaan. Peruslukuna kaikessa on 5, joka siis ei ole mielivaltainen yksikkö, vaan luonnon antama.

Kun ihminen on syntynyt, tapahtuu hänen kasvunsa edelleen tämän 5-luvun avulla niin sanoaksemme. Ihminen kasvaa näet tarkkojen ja monipuolisten mittausten mukaan 25:n vuoden aikana; se on ihmisen ruumiillinen kehityskausi. Mutta tämä kasvu tapahtuu siten, että mies kasvaa 25 aurinkovuotta, toisin sanoen 300 auringon tavallista kuukautta, joita on vuodessa 12, mutta nainen taas 300 kuukuukautta, mikä aika on vähän lyhyempi eli $23 \frac{1}{3}$ vuotta.

Itse kasvun suhteen on myös tehty havaintoja. Kasvaminen tapahtuu 24:ssä epookissa. Epookit jakautuvat sillä tavalla, että jokainen epookki on aina yhtä monta kuukautta pitkä, kuin sen oma järjestysnumero osoittaa, siis ensimmäinen epookki kestää yhden kuukauden, toinen kaksi, kolmas kolme j. n. e. Yhdessä epookit muodostavat kolme periodia eli jaksoa. Ensimmäinen aikajakso käsittää kuusi ensimmäistä epookkia eli siis yhteensä 21 kuukautta, toinen jakso 12 seuraavaa epookkia eli 150 kuukautta ja kolmas 6 viimeistä epookkia eli 129 kuukautta.

Ensimmäisessä aikaperiodissa, joka miespuolisilla kestää $1 \frac{3}{4}$ vuotta, lapsi kasvaa ensimmäisenä kuukautena jonkun määrätyn verran ja lisää kasvuaan aina saman verran seuraavana viitenä kuukautena. Mutta kun ensimmäinen periodi on kulunut loppuun, astuu näyttämölle 7:s epookki, joka on 7 kk pitkä. Tässä epookissa kasvun intensiteetti muuttuu ja lapsi kasvaa määrätyn uuden verran; sama kasvun lisääntyminen pysyy sitten voimassa koko tämän jakson 12 epookin aikana. Koska siis tämä toinen periodi on yhteensä 150 kk. eli miespuolisille $12 \frac{1}{2}$ vuotta pitkä, on siis lapsi, läpikäytyään nämä kaksi kasvuperiodia, $14 \frac{1}{4}$ v. vanha.

Sitten seuraa 3:s periodi, joka käsittää epookit 19-24. Siinä on ensimmäinen epookki 19 kk. pitkä. Tässä 3:nnessä periodissa tapahtuu jälleen muutos itse kasvun rytmissä. Toisessa oli sama rytmi pysynyt 12:n epookin aikana, nyt se muuttuu tässä 19:nnessä epookissa ja pysyy sitten samana kaikkina epookkeina 19-24. Nämä epookit yhteenlaskettuina tekevät 129 kk. eli miespuolisilla $10 \frac{3}{4}$. Kun ihminen on käynyt läpi nämä kolme periodia, on hän siis 300 kk. eli miespuolisena 25 v. vanha; naisissa kasvu on vähän nopeampi. Sen jälkeen ihminen ei enää kasva. Tämä samanlainen rytmi näkyy muuallakin luonnossa, sanotaan, mutta ihmisen suhteen nämä numerot ainakin pitävät paikkansa.

Tämän ohella voimme vielä ajatella ihmisen ikää. Tavallisesti ihmisen ikä jaetaan seitsenvuotisiin periodeihin ja sanotaan, että ihmisen ensimmäinen lapsuus käsittää vuodet 1-7. Saamme siitä seuraavan taulukon:

Vuodet	1 - 7	ensimmäinen	lapsuus
„	8 - 14	toinen	„
„	15 - 21	ensimmäinen	nuoruus
„	22 - 28	toinen	„
„	29 - 35	ensimmäinen	miehuus
„	36 - 42	toinen	„
„	43 - 49	kolmas	„
„	50 - 56	kypsä	miehuus
„	57 - 63	korkeampi	miehuus
„	64 - 70	vanhuus.	

Mutta ihmisen vuosissa kummittelee myöskin tuo 5-luku, ja jos sen mukaan jaamme ihmisen iän perioodeihin, saamme seuraavan taulukon — ja silloin ajattelen pohjoismaisia, sanoisinko germaanisiksi kansoja, jotka kehittyvät vähän hitaammin kuin etelä- ja itämaiset kansat:

Vuodet	1 - 5	ensimmäinen	lapsuus
„	6 - 10	toinen	„
„	11 - 15	kolmas	„
„	16 - 20	ensimmäinen	nuoruus
„	21 - 25	toinen	„
„	26 - 30	kolmas	„
„	31 - 35	ensimmäinen	miehuus
„	36 - 40	toinen	„
„	41 - 45	kolmas	„
„	46 - 50	ensimmäinen	kypsä miehuus
„	51 - 55	toinen	„ „
„	56 - 60	kolmas	„ „
„	61 - 65	ensimmäinen	vanhuus
„	66 - 70	toinen	„
„	71 - 75	kolmas	„

Yhdistämällä aina kolme epookkia saamme näistä 5 periodia, joista kukin käsittää 15 vuotta. Nämäkään eivät liene mielivaltaisia, vaan tekisi mieleni sanoa, että tällainen jako on vielä luonnollisempi kuin seitsenjako.

Kun ajattelemme vähän ensimmäistä periodia, lapsuutta, huomaamme heti, että kolmannen lapsuuden viimeisinä vuosina, lapsen siirtyessä nuoruuteen, hän kypsy sukupuolisesti, siis noin 14-15 vuoden iässä. Tämä merkitsee, että lapsuuden aikana hän on elänyt fyysisessä organismissa ilman, että hänen astraaliruumiinsa, tunne-, himoruumiinsa on varsinaisesti vielä herännyt; se uinuu, niin että lapsi on enemmän älyssään elävä olento, lapsi ajattelee, mutta ei tunne yksilöllisesti samalla tavalla kuin nuori ihminen, ennekuin hänessä on sukupuoli herännyt. Ja sukupuolen herääminen herättää vähitellen samalla sen, mitä meistä on jäljellä elinmanvantarasta.

Lapsuuden aikana on elämä tapahtunut fyysisessä ruumiissa, eetteriruumiissa ja sen elinvoimassa. Voimme sanoa, että kolme periaatetta on ollut edustettuna lapsuudessa. Ensimmäisinä lapsuusvuosina ei ihmisillä ole aivan omaa eetteriruumista vielä; lapsi on siinä iässä suuresti riippuvainen äidistä, hän melkein tuntee, mitä äiti tuntee, on äidin suggestionin alainen. Se riippuu siitä, ettei hän ole aivan irti äidistä vielä; fyysillinen ruumis irtaantui silloin, kun lapsi syntyi maailmaan, mutta eetteriruumis on magneettisesti vielä kiinni äidin eetteriruumiissa. Eroaminen äidistä tapahtuu noin toisen lapsuuden aikana, 6-10 vuoteen. Kolmannen lapsuuden aikana lapsen elämä tulee omaperäiseksi, elämä on hänessä itsessään; elinvoima, praana, vaikuttaa hänessä. Kuta lahjakkaampi lapsi on, sitä energisempi hän on 10-11 vanhana. Silloin hän ei ole enää yhtä hiljainen kuin pienempänä. Silloin on lapsessa organisoitunut kolme ensimmäistä periaatetta.

Tämän perästä alkaa nuoruus, jolloin lapsen tajunta, ja elämä siirtyy voimakkaasti hänen astraaliseen minäänsä. Tunne-elämä on erikoisesti valtava ensimmäisessä nuoruudessa, 16-20 ikävuoteen. Silloin ihminen on kuin paljasta tunnetta, fantasiaa, mielikuvitusta. Tunne-elämä on kuin yhtä mielikuvituksen kanssa; kaikki nuoret ihmiset ensimmäisessä nuoruudessaan haaveilevat ja ovat täynnä enemmän tai vähemmän epämääräisiä tulevaisuuden unelmia. Toisessa nuoruudessa muuttuu tunne-elämä enemmän ajattelevaksi. Silloin ihmisen astraaliruumiissa herää mentaliteetti. Tunne- ja ajatuselämä käyvät kyllä aina käsikädessä, vaikka tunne-elämä on ensimmäisessä nuoruudessa painopisteessä; emme tietäisi tunne-elä-

mästä mitään sielullisesti, ellei se toimisi rinnakkain ajatuselämän kanssa. Ensimmäisessä nuoruudessa tunne-elämä ilmenee mielikuvituksena, jolloin ajatuselämä on tunne-elämän värittäjä; emme itsetietoisesti ajattele, emme tiedä, minkätähden ajatteleme. Nuorena kyllä filosofoimme, mutta tämä filosofoiminen on kuin jonkinlaista mielikuvitusta, sentähden että se tulee meihin kuin itsestään, se nousee oman sielumme syvyydestä – alitajunnastamme. Ajatus on ensimmäisessä nuoruudessa karman, kohtalon värittäjä. Silloin näkyy, minkälainen on meidän menneisyytemme ollut: jos ihminen on tuonut laiskan ja proosallisen menneisyyden kourassaan, silloin hänen haaveensa ovat sen mukaisia, mutta kuta tarmokkaammin hän on edellisissä elämässään tavoitellut korkeita päämääriä, sitä voimakkaammin nytkin toinen tai toinen ihanne houkuttelee hänen nuorta mielikuvitustaan.

Kolmannessa nuoruudessa ajatus herää saaden enemmän ja enemmän voimaa mielikuvituksen ja tunteiden yli. Ja kun ihminen astuu miehuuteen, silloin hän astuu ajatusperiodiin, jolloin hänen järkensä toimii ennen muita. Tavallisesti hän silloin ajattelee toimeentuloa, miten menestyä maailmassa, miten päästä näyttämölle, miten saada asema ja vaikutusvaltaa.

Mutta tullessaan kypsään miehuuteen alkaa ihmisessä toimia korkeampi äly, niin sanoaksemme filosofinen, sosiaalinen, yhteisöllinen järki. Itsestään ihminen silloin ajattelee asioita, jotka koskevat toisiakin ihmisiä. Hän ei jaksakaan enää kohdistaa huomiotaan ainoastaan itseensä, luonto aivan kuin opettaa hänelle, että täytyy ajatella ja suunnitella muittenkin puolesta. Siinä iässä ihminen on paras politikoitsija. Jos saisin valita yhteiskunnan palvelijoita, valitsisin tässä iässä olevia. Meidän demokraattisella ajallamme annamme kaikkien ihmisten päätellä asioista – silloinkin jo, kun ovat vasta vapautuneet ensimmäisestä mielikuvituselämästään. Heidän aivonsa ovat mielestämme kaikkein tuoreimpia, he muka osaavat ratkaista asioita. En tahdo sitä moittia, mutta määräämisvaltaa en omasta puolestani antaisi kuin kypsille miehille, sillä nämä varmasti osaavat ajatella toistenkin parasta. Sitävastoin ihminen ensimmäisen miehuutensa energisessä iässä luonnostaan ajattelee ensisijassa omaa asemaansa ja puolueensa menestystä, vaikka siitä koituisi surua toisille. Ei hänen tarvitse olla siitä itsetietoinen, mutta luonnonvoimat ovat semmoisia (niinkauan kuin ihminen ei ole itsetietoisesti henkinen olento). Vasta kun ihminen saavuttaa kypsän miehuuden, ei hän enää usko sokeasti omaan näkökantaansa, omaan puolueeseensa, vaan viisastuu, avartuu näkökannoissaan, antaa arvoa toisillekin. Vaikkei hän kokonaan unohtaisi omaa asemaansa, on hän luonnostaan veljellisempi kypsässä miehuudessa, sillä kuta vanhemmaksi ihminen tulee, sitä enemmän luonto aivan kuin pakottaa häntä antamaan arvoa toisten näkökannolle ja ajattelemaan toisia ihmisiä.

Tämä on yleiskaava, mutta yksilöllistä ihmistä tutkittaessa asiat suhteellisesti muuttuvat, koska ihmiset sielulliselta kehitykseltään ovat erilaisia. Vanha, viisas sielu on jo lapsena erikoinen; hän on jo silloin viisaampi kuin moni ihminen kypsässä miehuudessaan. Kun sellainen ihminen astuu nuoruuteen, elää hän satua maan päällä. Hänen haaveensa eivät koske häntä itseään sillä tavalla kuin jonkun toisen haaveet, jolla ei ole samaa menneisyyttä takanaan. Hän haaveilee, mutta haaveissaan hän kysyy, millä tavalla voisi olla hyödyksi omalle kansalleen. Hänen unelmansa ovat kuin yhtä rukousta elämän Jumalalle, että Jumala antaisi hänelle minkä kärsimyksen tahansa, vaikka suuren myllyn kiven kaulaan, joka vaivuttaisi hänet meren pohjaan, jos siitä vain koituisi hyötyä hänen kansansa onnelle. Niin hän voi keskustella elämän kanssa, ja miehuusiässä hän ei pyri valtaan, menestykseen maailmassa, vaan koko hänen elämänsä tähtää hänen kansansa onneen ja kehitykseen. Hän voi olla kansansa tuntematon auttaja – salaperäisellä tavalla, jos ei muuten.

Tätä ikäjakoja tahtoisin pitää oikeana, koska siinä ilmenee luonnollinen viisijako sekä luonnollinen kolmijako. Jos ihminen tulee vanhemmaksi, s. o. elää yli 75 vuotta, on hänessä jo vähän enemmän voimaa kuin mitä luonnostaan on jokaisella ihmisellä; hänellä on omaa yksilöllistä tahdonvoimaa. Hänessä on silloin jo kehittymässä ehkä sielun korkeimmat kyvyt: jumalallinen rakkaus (buddhi) ja henkinen mahti (aatmaa). Tietysti hänen elämänsä voi loppua kesken, ennenkuin hän on 75 ikävuotta saavuttanut. Syy on silloin hänen karmassaan tai hänessä itsessään.

Lopuksi tahdon vielä esittää seuraavan arvelun. Jos eläisimme oikein luonnon mahdollisuuksien mukaan, silloin pitäisi jokaisen ikäjakson olla ei 15 vuotta, vaan 25 vuotta, niin että ensimmäinen ikäkausi, lapsuus, saisi kestää koko sen ajan, minkä ihminen ruumiillisesti kasvaa, siis $5 \cdot 5$ vuotta, joten, kun hän hänestä tulee nuori ihminen, hän ei enää fyysisesti kasvaisi, vaan eläisi ja kasvaisi astraalisesti.

Jos nämä periodit ihmisen elämässä kestäisivät 25 vuotta kukin, silloin ihmisen luonnollinen, s. o. luonnon hänelle lahjoittama ikä olisi $5 \cdot 25$ vuotta, eli 125 vuotta. Ja omasta mielestäni pidän semmoista ikää normaalisenä. Mutta jos ihminen olisi siveellisesti voimakas ja tahdonvoimainen olento, voisi hän elää vielä kauemmin. 15-vuotisessa jaostossa ihminen joskus elää 75 vuoden lisäksi vielä yhden tai pari periodia, siis 90 tai 105 vuoden vanhaksi, ja se, joka on elänyt niin vanhaksi, hän on usein iloinen ja onnellinen ihminen, hän ei ole väsynyt elämään; hänellä on merkittävä siveellinen voima. Mutta jos ihminen eläisi aivan luonnon mukaisesti, s. o. 25-vuotisissa periodeissa, olisi hänen luonnollinen 125 vuotta, ja kun hän siihen lisäisi „oman ikänsä“, voisi hän elää 175 vuoden vanhaksi. Se ei olisi mitään ihmeellistä. Mitä siitä vielä yli kävisi, se olisi jo luonnon oikkua tai tulisi hänen omaksi salaiseksi asiakseen. Olemmekhan kuulleet, että ihmiset, jotka elävät tässä elämässä Mestareina, voivat elää usean sadan vuoden vanhoiksi.

Nimien taikaa.

I.

Mad. Blavatsky, nykyaikaisen teosofisen liikkeen alkuunpanija, Mestarein ja Salaisen Veljeskunnan lähettiläs ja aikamme ensimmäinen ja suurin teosofian opettaja, tekee tarkan eron salatieteen eli okkultismin ja salaisten tieteitten, okkultisten taitojen, välillä. Hän sanoo, että salatiede on tutkia jumalallisen järjen toimintaa luonnossa: voidakseen sitä tehdä, täytyy ihmisen johonkin määrin nähdä ja uskoa, että luonnossa on olemassa jumalallinen järki. Voidakseen tutkia okkultismia ihminen ei oikeastaan saata olla ateisti tai materialisti, joka kieltää jumalallisen järjen, ja yhtä välttämätöntä on, että hänen motiivinsa on epäitsekäs, s. o. että hänen totuuden etsimisensä vaikuttimena ei saa olla muu kuin rakkaus totuuteen, sillä ilman tätä sydämen puhtautta hän ei voi nähdä jumalallista järkeä luonnossa. Valkoiset tietäjät ovat aina asettaneet ankaria siveellisiä ehtoja sille, joka tahtoo tulla heidän opetuslapsukseen ja tutkia salatiedettä. Ihmisen täytyy kulkea pitkä puhdistuksen ja itsekasvatuksen tie, ennenkuin hänen omalle katseelleen voidaan okkultisella tavalla avata luonnon sisäisen ja salaisen järjen toimintaa, ennenkuin hän voi nähdä Jumalan toimintaa luonnossa. Jeesus Kristus sanookin evankeliumissa: „Yksistään puhtaat sydämeistä voivat nähdä Jumalan.“ Muut eivät Jumalaa näe. Siinä ei ole muu estämässä kuin oman sydämen puhdistamaton itsekkyyys. Kuka tahansa voi ruveta tutkimaan, mutta kukaan ei pääse pitkälle, ellei hän puhdistaa sydäntään. Semmoinen on laki.

Mutta paitsi tätä henkistä okkultismia on olemassa n. s. salaisia tieteitä. Ja jos tavalliselta ihmiseltä kysymme, mitä on okkultismi, hän varmaan sanoo, että se on jotain valetiedettä eli taikauskkoa, jossa on monta eri haaraa. Hän on siis kuullut salaisista tieteistä, joista kuka tahansa voi jotain tietää. Semmoinen salainen tiede on esim. ihmisen kohtalon lukeminen käden linjoista. Jos joku saa käsiinsä kirjan, jossa puhutaan kiromantiasta, voi hän tulla mainitun tieteen harrastajaksi ja oppia kädestä lukemisen taitoa painamalla muistiin erikoisia sääntöjä. Tietysti hänen silti täytyy tehdä paljon havaintoja ja kokemuksia, täytyy paljon tutkia käsiä voidakseen perehtyä taitoon, sillä ei osaa vielä tutkia se, joka vain on lukenut ulkoa muutamia sääntöjä. Todellisuus ei koskaan ole niin yksinkertainen kuin suora sääntö, todellisissa käsissä on tuhansia vivahtuksia ja muutoksia. Kiromantia on joka tapauksessa salatieteellinen taito, jonka kuka tahansa – sydämensä kirkkaudesta riippumatta – voi oppia.

Mutta jos ihminen ottaa nämä salatieteelliset taidot vakavalta kannalta, koettaen niiden avulla päästä ymmärtämään jumalallista järjen toimintaa luonnossa, silloin hän huomaa, että jokainen tällainen okkultinen tiede on kuin portti suuressa muurissa, jonka takana on salatiede itse. Voi siis kulkea pitkin salaisia tieteitä salatiedettä kohti.

Meidän päivinämmä on eräs salainen tiede herättänyt paljon harrastusta muutamissa vakavissa ihmisissä ja on suuresti levinnyt. Se on periytynyt ikivanhoilta ajoilta ja nojautuu vuosituhansien kokemuksiin, kuten muuten kaikki salaiset tieteet. Tämä tiede on vienyt monen etsijän salatieteen satamaan. Se on astrologia. Ken siihen tunnolla ja innolla syventyy, hänen silmänsä avautuvat elämän ihmeitä näkemään ja hän joutuu ennen pitkää salatieteen jalkojen juureen.

Toiselta puolen okkultisti, joka antautuu tutkimaan jumalallisen järjen toimintaa luonnossa, joutuu kosketuksiin myös salaisten tieteitten kanssa. Okkultistille on välttämätöntä tutustua melkein kaikkiin salaisiin tieteisiin ja taitoihin, – ja niitä on paljon, toiset syvällisiä ja vaikeatajuisia kuten astrologia, toiset miltei lapsellisen yksinkertaisia, kuten nimien kabbalistinen tulkitseminen, josta tässä tahdon tehdä selkoa. Sitä on kahta lajia: foneettis-astrologinen ja kabbalistis-numerologinen.

Foneettis-astrologinen tapa tutkia ihmisen nimi on siinä, että otetaan nimien kaikkien kirjainten määrätty kabbalistinen arvo. Tällöin ei käytetä hebrealaista kirjainten arvoa, vaan foneettista arvo-asteikkoa. Kun sitten kabbalistisella tavalla lasketaan yhteen nimien numero-arvo, joka silloin aina viittaa määrättyyn tähteen, ilmaisee tähti asianomaisen henkilön luonteen. Esimerkin avulla näemme, miten menetellään.

Ottakaamme historiallinen nimi, esim. Napoleon I. Nimi on kirjoitettava semmoisena, kuin se todellisuutena kuului, siis Napoleone Buonaparte, eikä niinkuin hän sen myöhemmin ranskaksi kirjoitti. Kirjoitamme nyt nimen ja jokaisen kirjaimen alle sen vastaavan foneettisen arvoa:

N a p o l e o n e B u o n a p a r t e
5 1 8 6 3 1 6 5 1 2 6 6 5 1 8 1 2 4 1

Laskemalla yhteen kummankin nimen numerot saamme molemmista 36, josta taas kabbalistisesti saamme $3+6=9$, joka on Marsin luku. Siis Napoleone Buonaparte tulee täydelliseksi Mars-olennoksi tässä tulkinnassa, ja se merkitsee, että hän oli ihminen, jolla aivan sanatarkan määritelmän mukaan oli Mars-ominaisuudet: läpätunkeva äly, taistelu, tarmo, terävyys, yritys, suuttumus. Tällöinen pieni tulkinta ei tyhjennä hänen luonnettaan, mutta se on epäilemättä kuvaava karakteristiikka. Ennenkuin jatkamme esimerkeillä, on paras esittää tähtien ja kirjainten numero-arvo sekä tähtien merkitys. Planeetat ovat numeroineen:

Aurinko	—	1
Uusi kuu	—	2
Jupiter	—	3
Maa	—	4
Merkurius	—	5
Venus	—	6
Täysi kuu	—	7
Saturnus	—	8
Mars	—	9

Kirjainten foneettinen arvo on tässä järjestelmässä, jossa käytetään ainoastaan 9 numeroa, seuraava:

- 1 — A, E, Y, I.
- 2 — B, K, R, PP, G (kova) O (lyhyt), Q, X.
- 3 — J, G (pehmeä), Sh, L.
- 4 — D, T, M.
- 5 — N.
- 6 — U, O (pitkä O, U), V, W, S.
- 7 — Z, O (Å) (sanan alussa).
- 8 — P, Ph, F, H, Kh, Ch.
- 9 — Th, Tz (Ts).

Lopuksi planeettain merkitys, toisin sanoen numeroiden merkitys käytännössä, on kuten seuraa:

Aurinko — yksilöllisyys, itsekkyyys, itseluottamus, etevyys, varmuus, vakuuttava luonne.

Uusi kuu — Sukulaisuussuhde, sielullinen vetovoima, tunteellisuus tai tunne-elämä, sympatia tai antipatia, epäily ja epäröiminen.

Jupiter — laajeneminen, lisääntyminen, älyllinen kyky, rikkaus menestys.

Maa (aurion negatiivinen puoli) — toteutuminen, omaisuus, omistus, luotto ja asema, aineellisuus.

Merkurius — järki, logiikka, siveys, matkat, kauppa, hyöty.

Venus – yhteistoiminta, avioliitto, keskinäisyys eli molemminpuolisuus, sympatia, näytelmä, kuvaamataide, soitto, tanssi.

Täysi kuu – tasapaino, sopimukset, kontrahdit, välikirjat, vedot, harmonia ja disharmonia.

Saturnus – uudestarakentaminen, muodostaminen, luominen, kuolema, kielteisyys, kulutus, häviö, sammuminen, loppuminen.

Mars – läpätunkeminen, taistelu, tarmo, yritys, jako, suuttumus, terävyys.

Nyt palaamme esimerkkeihin. Otetaan ensin Elias Lönnrot.

Siis kirjoitamme: E l i a s L ö n n r o t
 1 3 1 1 6 3 2 5 5 2 6 4

Ristimänimen numerot yhteenlaskettuina ovat 12, joka redusoituna on 3, ja sukunimen 27, redusoituna 9. Elias Lönnrotin astrologinen tunnusmerkki on siis Jupiter ja Mars. Mars oli läpi tunkeminen, tarmo, yritys j.n.e – samoin kuin Napoleonilla. Jotain samanlaista täytyy olla siis Lönnrotissa ja Napoleonissa. Napoleon onkin advokaatin poika Korsikasta ja tuli keisariksi, Lönnrot oli räätälin poika Sammatista ja tuli professoriksi. Molemmat nousivat ja heidän elämänsä oli taistelua: Lönnrot taisteli, sillä kohtalo oli kova hänelle, hän oli jo vanha mies, kun tuli ylioppilaaksi. Hänellä oli toisin sanoen suuri „suuttumusvoima.“ Napoleon oli raivostuva luonne, ympäristönsä pelkäsi häntä, hän hallitsi kiivaudellaan ja äkkipikaisuudellaan, hän kohteli välistä ministereitä kuin lakeijoja, ja naisia hän kohteli niin, että suuttui, jos ei joku heti antautunut, ei hänellä ollut aikaa odottaa. Hän oli merkillinen olento, mutta hän ei voittanut itseään, ja siinä oli hänen heikkoutensa, sentähden hänen loppunsa oli traagillinen. Hänen suurin vihamiehensä oli hän itse, hänen oma kunnian- ja vallanhimonsa. Niin erikoinen karma kuin hänellä olikin siinä suhteessa, että elämä ja olosuhteet häntä kumartaen palvelivat, – ei hän voittanut itseään. Hän hylkäsi oman vaimonsa, ainoan olennon, joka häntä ymmärsi, kun ei tämä synnyttänyt perillistä, ja koska hän muutenkin tahtoi, että hänen puolisonsa olisi keisarillista verta. Mutta hyljättyään Josephinen ja naituaan Marie Louisen, hän samalla sanoi hyvästi omalle onnelleen, sillä sen perästä alkoi tragedia hänen elämässään.

Lönnrot taas voitti itsensä kaikessa vaatimattomuudessaan ja nöyryydessään. Hän ei kohonnut kuin professoriksi, ja mitä se oli maailman keisarin rinnalla, mutta hän voitti itsensä. Hän ei ollut niin voimakas olento kuin Napoleon, mutta niinkuin Napoleon hän sai paljon hyvää aikaan tarvitsematta tehdä pahaa niinkuin Napoleon. Elias Lönnrot nosti Suomen muinaisuuden pimeydestä päivän valoon. Hän oli suuri ja kehittynyt sielu: aina nöyrä, siveä, hieno läpi elämänsä. Siinä oli ero hänen ja Napoleonin välillä. Hänen ristimänimensä numero on 3, joka on Jupiter. Se merkitsee, että älyllinen ja kyvykäs työnsä menestyi, hänen elämänsä oli rikas sekä sisäisesti että ulkonaisesti. Hänen ei tarvinnut kuolla köyhänä ja hyljättyinä niinkuin Napoleon, sillä hän oli voittanut itsensä.

Ottakaamme toinen esimerkki omasta historiastamme: Zachris Topelius. Kun hänen nimeensä sijoitamme numerot, saamme:

Z a c h r i s T o p e l i u s
7 1 8 2 1 6 4 2 8 1 3 3 6 6

Ristimänimestä saamme numeroiden summaksi 25, joka redusoituna on 7, ja sukunimestä 33, redusoituna 6. 6 on Venus, ja se merkitsee: näytelmä taide, soitto y.m. Se kuvaa täydellisesti hänen luonnettaan ja persoonallisuuttaan. Hän oli kerrassaan taiteellinen olento: hän kirjoitti sekä romaaneja että näytelmiä, mutta oli ennenkaikkeaa runoilija, vieläpä hän välistä sävelsi itse musiikin runoilleen. Hän oli ihminen, joka tunsii sympatiaa ihmisiä kohtaan ja jota kohtaan täytyi tuntee rakkautta. En häntä persoonallisesti tuntenut, olin vielä nuori, vähän yli 20 v., kun hän kuoli, eikä hän asunut Helsingissä, vaan

maalla. Olin aina ihailut hänen runouttaan, lasten kirjojaan, kertomuksiaan ja romaanejaan, ne olivat minulle ihaninta, mitä saattoi ajatella; koko hänen fantasiansa oli semmoinen, johon saatoin uppoutua.

Kerran kulkiessani Mikonkadulla Rautatietorin varrella huomasin, että kaukaa minua vastaan tuli vanha herrasmies. Mutta hän ei ollut mikään tavallinen vanha herra, sillä hän oli silmissäni suuren valon ympäröimä. Olin nuori enkä paljon okkultisia asioita ymmärtänyt, mutta olinhan lukenut auroista ja joskus nähnyt ylikuonnollisia asioita. Tuota vanhaa herraa ympäröivä valo oli niin puoleensa vetävä, niin siunaava, niin pehmeä ja suloinen, kuin olisi se sanonut kaikille lapsille ja nuorille: „tulkaa minun luo, minä voin teitä neuvoa!“ Ja kun tulin lähemmäksi, tunsin heti Topeliuksen, vaikka en ollut häntä nähnyt muuta kuin kuvasta. Silloin ymmärsin, että hän oli sitä, mitä olin kuvitellut: suuri, ihana sielu. Muuta kertaa en häntä nähnyt, mutta siitä ihanasta aurasta tuntee hänet toisellakin puolella.

Zachris-nimen numeroarvo on 7, joka planeettana on täysi kuu ja merkitsee: tasapaino, sopimukset y.m. En osaa siitä paljon sanoa, en tunne niin tarkkaan hänen elämänsä, mutta uskon, että hän piti sanansa ja sopimuksensa, että hän harrasti harmoniaa ja sopusointua. Muuten täysi kuu tarkoittaa myöskin meidän fantasiaamme silloin, kun meillä on valtaa sen yli, jolloin se voi palvella totuutta ja saada hyvää aikaan. Se ei tempaa meitä mukaansa villinä mielikuvituksena, vaan tekee taiteellisenä fantasiana sopimuksen meidän kanssamme palvellakseen ihmiskunnan parasta. Semmoinen oli mielikuviutus Topeliuksella; ei se koskaan poikennut harhateille. Hänen kaikki kirjansa uhkuvat kauneutta, rakkautta, hyvyttä, tosinerona hän ei houkuttele ketään pahaan.

Nimien taikaa.

II.

Edellä esitimme foneettis-astrologisen systeemin nimien tulkinnasta ja nyt tahdomme puhua pythagoralais-numerologisesta järjestelmästä. Aloitamme taas esimerkistä. Valitsimme saman henkilön kuin viime kerralla, nim. Napoleon I:n. (Tässä muistuu mieleeni, kuinka koulupoikina iloitsimme, kun kirjoitimme hänen nimensä Napoljeon Pjervyi. Siitä saimme nimittäin na polje on pjervyi, joka merkitsi „taistelukentällä hän on ensimmäinen“.) Kirjoitamme taas:

N a p o l e o n e B u o n a p a r t e
4 1 6 5 2 5 5 4 5 2 2 5 4 1 6 1 8 1 5

Pythagoralliset numerot ovat erilaiset kuin foneettiset. Ristimänimestä saamme summaksi 37, joka redusoituna on 10, ja sukunimestä 35, redusoituna 8. Sitten laskemme yhteen 10 ja 8, joka on 18, redusoituna 9. Napoleonin perusluku pidetään nyt tätä 9:ää, joka on kabbalistisesti saatu. Mutta kun ristimänimen luvun 10 viereen kirjoitetaan sukunimen luku 8, tulee siitä 108, ja se on Napoleonin pythagoralais-numerologinen luku. Kun sen tulkitsemme, otamme ensin 100 ja sitten 8. Tällä tavalla tulemme toisenlaisiin tuloksiin kuin foneettisessa tulkinnassa. Luku 100 merkitsee: jumalallinen suosio enkelien avulla, ja 8: suojelus, oikeus. Perusluku 9 taas merkitsee: suru, tuska, runteleminen, silpominen.

Perusluvun merkitys pitää paikkansa Napoleonin suhteen, sillä kaikki loppui suruun ja tuskaan; hänen sisäinen olemuksensa, koko hänen elämänsä oli pohjimmalta suurta tuskaa, vaikka hän oli sen itse saanut aikaan ja tahtonutkin, koska hän tiesi sen kohtalokseen. Mutta totta Napoleonin suhteen oli myös „jumalallinen suosio enkelien avulla“. Jos edes vähän okkultisesti tunnemme hänen elämäänsä tai olemme kuulleet, mitä salatieteellisissä piireissä siitä tiedetään, silloin näemme hänen elämässään selvästi sekä jumalien suosion että enkelien avun. Enkelit ovat jumalien lähettämiä, pyhiä ihmisiä, Mestareita, vihittyjä olentoja. Jumalien suosio tuli todella näkyviin siinä, että Napoleon oli saanut suuren historiallis-poliittisen tehtävän syntyessään maan päälle, tehtävän, josta harvat ennen häntä olivat osanneet haaveilla. Henrik IV Ranskassa ja hänen erinomainen ministerinsä, herttua Sully, suunnittelivat yhdessä Europan tulevaisuutta ja hahmottelivat jonkinlaisia Europan Yhdysvaltoja. Silloin – 1600-luvun alussa – ei ollut vielä yhdysvaltoja Amerikassa, mutta nämä nerokkaat hallitusmiehet ajattelivat: „Europan kehitys riippuu siitä, että kaikki eri valtakunnat solmivat liiton keskenään.“ Että he saattoivat näin ajatella, osoitti, että aate semmoisenaan oli olemassa toisella, näkymättömällä tasolla. Ja sieltäpäin Napoleon valittiin jumalien välikappaleeksi.

Napoleonille sanottiin ennen hänen syntymäänsä: „tämmöinen on Europan tulevaisuus oleva: kaikki valtakunnat liittyvät yhteen suureen liitoon. Tahdotko sinä olla sitä ohjelmaa toteuttamassa? Jos tahdot tehdä työtä tämän suunnitelman puolesta, silloin me, jotka palvelemme hyvää maailmassa, annamme tukemme sinulle, mutta millä hetkellä et tahdo ihannetta palvella, millä hetkellä lankeat, silloin otamme kätemme sinusta pois.“ Napoleon innostui ja lupasi.

Tämä tapahtui näkymättömässä maailmassa ennen hänen syntymäänsä, niinkuin tapahtuu jokaiselle ihmiselle pienemmässä tai suuremmassa mitassa hänen astuessaan taivaasta maan päälle. Mutta Napoleon kohtasi fyysisessäkin maailmassa – jo nuoruudessaan – ihmisiä, jotka ennustivat hänelle korkeata johtoasemaa ja niinikään sanoivat hänelle suoraan, että suunnitelma oli Europan Yhdysvallat. „Jos tahdot sitä aatetta palvella, niin autamme sinua, mutta jos luovut siitä, otamme kätemme pois.“ Molemmissa maailmoissa toistui sama asia sille sielulle, joka sai nimen Napoleon I.

Hän itsekin uskoi olevansa kohtalon mies, hän sanoi aina: „Minun tähteni johtaa minua, se on nousemassa, en voi muuta kuin voittaa ja mennä eteenpäin.“

Onko satumaisempaa elämää kuin Napoleonin! Hän nousi vain, yhä nousi ja nousi. Hän oli nerokas, suurenmoinen myös ajattelijana, hän oli lainlaatiija niinkuin ei kukaan. St. Helenan saarella hän lohdutti itseään ajatuksella: „olenhan antanut Ranskalle ja samalla Euroopalle *Code Napoléon*’in; sen avulla uusi päivä koittaa ihmiskunnalle.“ Mutta sielunsa syvyydessä hän myös tunnusti itselle lankeemuksensa, vaikka puolusti sitä järkisyillä. „Minun piti luoda yhtenäinen Eurooppa, mutta kuinka tämä oli mahdollista, jollen samalla ottanut ohjaksia käsiini?“ Hänen lankeemuksensa oli siinä, että hän tahtoi tulla maailman herraksi, koko Euroopan yksinvaltiaaksi; Ranskan piti hallita ulkonaisesti, niinkuin se sivistyksessä aina oli kulkenut toisten valtakuntain edellä! Näin Napoleon ajatteli, ja sentähden hänen elämänsä loppui St. Helenan tragediaan.

Pythagoralais-numerologisessa järjestelmässä kirjainten numero-arvot ovat seuraavat:

- 1 – A, K, T, Ä.
- 2 – B, L, U.
- 3 – C, M, X.
- 4 – D, N, Y, W.
- 5 – E, O, Z, Ö.
- 6 – F, P, J.
- 7 – G, Q, V.
- 8 – H, R, Hi.
- 9 – I, S, Hu.

Lukujen merkitys muodostaa pitkän taulukon, sillä kaikilla luvuilla 50:een saakka on oma merkityksensä, jonka jälkeen vielä tulevat kysymykseen muutamat kymmen- ja sataluvut. Nämä merkitykset ovat seuraavat:

- 1 – äkkipikaisuus, kiihko, kunnianhimo.
- 2 – kuolema, häviö, kohtalonisku.
- 3 – uskonto, usko, kohtalo.
- 4 – lujuus, voima, valta.
- 5 – avioliitto, huvi, ilo.
- 6 – työn täydellisyys.
- 7 – lepo, onni, tasapaino.
- 8 – suojeleminen, oikeus.
- 9 – suru, tuska, runteleminen, silpominen.
- 10 – järki, menestys, pyrkimys.
- 11 – epäsopu, loukkaus, petos.
- 12 – onnellinen kirjoitus, kaupunki.
- 13 – ilkeys, vääräys.
- 14 – uhri, uhraus, tappio.
- 15 – hyve, sivistys, rehellisyys.
- 16 – ylellisyys, aistillisuus, hyvä onni.
- 17 – huono onni, ylenkatse, unohdus.
- 18 – saituruus, kovuus, tyrannia.
- 19 – tyhmyys, mielenhäiriö.

- 20 – viisaus, ankaruus, melankolia.
- 21 – mysterio, hedelmällisyys, tuotanto.
- 22 – rangaistus, sakko, vahinko.
- 23 – kapina, ahdasmielisyys, ennakkoluulo.
- 24 – matkustaminen, maanpako, huikentelevaisuus.
- 25 – äly, jälkeläiset.
- 26 – hyväntahtoisuus, hyväntekeväisyys.
- 27 – urhoollisuus, sankarius, uskallus.
- 28 – lahjat, todistukset, tunnustukset, tuntomerkit.
- 29 – uutiset, kronikka.
- 30 – avioliitto, mainehikkuus, juhlanvietto.
- 31 – hyvyys, pyrkimys, julkisuus.
- 32 – häänvietto, täyttymys.
- 33 – jalous, hienous, hyve, sulo.
- 34 – kärsimys, kosto, lailliset rangaistukset.
- 35 – terveys, rauha, kykeneväisyys.
- 36 – intuitsioni, nero.
- 37 – uskollisuus, avioliiton ilot.
- 38 – pahuus, ahneus, muodottomuus.
- 39 – kiitokset, kunnianosoitukset.
- 40 – häät, juhlat, lomat.
- 41 – epäsuosio, skandaali, panettelu.
- 42 – lyhyt elämä, kurjuus.
- 43 – palvonta, uskonto, pyhäkkö.
- 44 – ylennys, kuninkuus, suuret kunnianosoitukset, suuruus.
- 45 – jälkeläiset, kansoitus.
- 46 – hedelmällisyys, runsaus.
- 47 – pitkä elämä, onnellisuus.
- 48 – oikeus, tuomio, tuomioistuim.
- 49 – ahneus, himokkuus.
- 50 – vapaus, vapautus, helppo olo.
- 60 – avioliiton kadottaminen (kuoleman kautta).
- 70 – vihkimys, tiede, vilpittömyys, hyve.
- 80 – suojelus, parantuminen, takaisin voittaminen.
- 90 – suru, tauti, epäsuosio, erehdys, sokeus.
- 10 – jumalallinen suosio enkelein avulla.
- 200 – epäröiminen, pelko, epävarmuus.
- 300 – filosofia, tieto, suojelus.
- 400 – pitkät matkat, pyhiinvaellus, maanpako.
- 500 – pyhyys, puhtaus, valikoiminen.
- 600 – täydellisyys, täydellinen suoritus.
- 700 – valta, herruus, auktoriteetti.
- 800 – voitto, valtakunta, mahti.
- 900 – taistelu, sota, riidat, purkaukset.
- 1000 – armo, hyväntekeväisyys, lempeys, sympatia.

Myöhemmät kabbalistit ovat tähän vielä liittäneet yhden numeron, ja se on 666, Ilmestyskirjan tunnettu numero. Sillä on merkitys: viha, pahuus, perkele. Mielestäni voi sen suhteen kuitenkin huomata muuta. Ilmestyskirjassa kyllä sanotaan, että se on pedon luku, ja kabbalistisesti sen arvo on: alemmpi ymmärrys,

kaama-manas. Mutta jos tulkitsemme sitä pythagoralais-numerologisen järjestyksen mukaan, saamme, että 600 – täydellisyys, jumalallinen suoritus, 60 – avioliitollinen kadottaminen ja 6 – työn täydellisyys. Silloin 666 itse asiassa on ihmisen luku, kuten Ilmestyskirjassa sanotaan, sen ihmisen luku, joka on todellinen ihminen. Luku 6 on työn täydellisyys, ja se merkitsee, että ihmisen ymmärrys, kaama-manas, on sitä, mitä se voi olla ja täyttää sisimmän tehtävänsä täällä maan päällä, joka on: suorittaa kaikki työt, mitä se tekee, täydellisesti. Jos meillä olisi mukanamme täällä maailmassa ainoastaan korkeampi järki, emme saisi aikaan mitään hyvin suoritettua työtä aineellisesti. Alempi jokapäiväinen, käytännöllinen järki on apumme ja pelastuksemme tässä maailmassa. Luku 60 taas on „avioliitollinen kadottaminen“. Niin kauan kuin meillä on käytännöllinen järki erillään korkeammasta minästä, ikävöi sielumme alinomaa korkeampaan päin – meidän tietämättämmekin. Yhtyminen ylemmän ja alemman välillä alkaa sillä, että saadaan aikaan n.s. silta, stauros, risti. Se on uskon salaisuus. Usko on sitä, että alempi persoonallisuutemme uskoo korkeamman voittoon, luottaa siihen ja kulkee sen teitä. Korkeampi Minä meissä tulee vähitellen niin voimakkaaksi, niin hallitsevaksi, niin yksinvaltiaaksi, että tapahtuu lopulta mystillinen kuolema, joka on avioliitollinen kadottaminen, koska silloin alempi häviää ja jää ainoastaan ylempi. Sitä kuvaa 60. Viimeinen saavutus on 600, nim. täydellisyys. Silloin korkeampi minämme, joka ei enää ole sidottu alempaan, pyrkii yhtymään sitä yläpuolella olevaan jumalalliseen Minään, Kristukseen, jonka avulla se saavuttaa täydellisyyden.

Otamme vielä esimerkin:

P a a v o R u o t s a l a i n e n
 6 1 1 7 5 8 2 5 1 9 1 2 1 9 4 5 4

Etunimen numeroiden summa on 20, redusoituna 2, ja liikanimen 51, redusoituna 6. 2 ja 6 yhteensä on 8, joka on hänen peruslukunsa. Kun 2:een liitetään 51, saadaan 251, joka taas on hänen kabbalistinen lukunsa.

200 merkitsee: pelko, epäroiminen, epävarmuus, ja onhan totta, että Paavo Ruotsalainen alkoi tehtävänsä epävarmuudella pelolla; hän epäili kirkkoa ja käytännöllistä kristinuskkoa siksi, että hän näki niin vähän sen hedelmiä. Hän itse olisi tahtonut päästä vahvaan uskoon, mutta ei päässyt. Luku 50 on: vapaus, vapautus, helppo olo ja kuvaa hänen sisäistä elämäänsä. Hän pääsi sisäiseen vapauteen ja rauhaan. Hän osasi neuvoa ihmisiä, puhui siitä, kuinka usko vie ihmisen mielenrauhaan ja vapauteen sisäisesti; hänen opetuksensa ydin oli, että ihmisen piti saada suhteensa selväksi Jumalan kanssa.

Luku 1 merkitsee: äkkipikaisuus, kiihko, kunnianhimo, ja kuvaa kyllä Ruotsalaista, joka saattoi olla tyyli ja äkkipikainen. Voi olla, että hänessä oli kunnianhimoakin. Tämä olisi luonnollista, sentähden, ettei Paavo R:lla ollut selvää käsitystä ihmiselämän päämäärästä. Hänen uskonsa ja elämänymmärryksensä keskittyi oikeaan suhteeseen Jumalaan, mutta siihen ei sisälly selvä täydellisyyshanne ja itsekasvatus täydellisyyttä kohti. Jonkinlainen uskonnollinen kunnianhimo on aina luonnollinen ihmiselle, niinkauan kuin hän ajattelee, että hänen täytyy olla hyvissä väleissä Jumalan kanssa. Se vie kyllä eteenpäin, mutta se ei vie täydellisyyteen. Suurena esteenä henkisen kehityksen tiellä on ylpeys ja kunnianhimo.

Luvut ja niiden matemaattiset suhteet ilmaisevat järjestystä kosmoksessa ja elämässä. Koko elämämme on järjestetty numeroiden mukaan, ja yhteiskunnallisissa oloissamme emme tulisi toimeen ilman matematiikkaa, sillä onhan meidän tapana arvostella kakkia aineellisia asioita, kätten töitä ja hengen tuotteita numero-arvon mukaan, toisin sanoen: rahan mukaan. Ja mitä raha on muuta kuin matematiikkaa, lukujen ja numeroiden käyttämistä jokapäiväisessä elämässä? Syventyessämme filosofisesti lukuja ymmärtämään, emme niin olen ihmettele, että kaikki elämässä on järjestetty lukujen mukaan, yksin ihmisen „vapaa tahto“ ja kohtalo, joka sitä rajoittaa.

On olemassa sattuva vertaus, joka näyttää meille ihmisen vapaan tahdon suhteen kohtaloon. Tämä vertaus samalla näyttää meille, kuinka luvut, kuten voimme sanoa, hallitsevat koko elämää. Ranskalainen okkultisti Encausse (Papus) on antanut siitä seuraavan vertauksen:

Suuri valtameren höyrylaiva on kuin pieni yhteiskunta; se lähtee esim. Le Hâvresta New Yorkiin. Laivan korkeimpana johtajana on kapteeni; hän tietää laivan koko matkan ja tien, mikä on kuljettava; hän vie vastuullaan kaikki määrän päähän. Matkustajatkin tietävät, mihin heidän on mentävä ja mihin laiva lopulta heidät vie. Laivassa on suuri palveluskunta, upseereja, merimiehiä j.n.e. Matkustajat ovat saaneet kukin oman paikkansa. Koko elämä laivassa on järjestetty sääntöjen mukaisesti. Matkalla voi olla kaunis ilma kaiken aikaa, voi myöskin sattua myrskyjä y.m. vaaroja, mutta taitava kapteeni saa kuitenkin laivan menemään.

Kenen valta on nyt voimakkain tuossa laivassa? Kapteenin. Hän on tavallaan yksinvaltiainen, kaikkien täytyy häntä totella, hän ei voi ottaa lukuun matkustajien päähänpistoja, mikäli ne ehkäisivät itse matkaa. Hän on saanut korkeimman käskyn laivayhtiöltä viedä laiva päämääräänsä, sitä hänen on toteltava, ja muiden on toteltava hänen käskyjään. Jos sattuisi häiriöitä laivalla, täytyisi kapteenin käyttää valtaansa hyvin ankaralla tavalla. Kaikki laivassa ovat kyllä vapaaehtoisia ihmisiä, mutta heidän tahtonsa on olosuhteiden rajoittama. Järkevä matkustaja tai palvelija tietää, ettei hänen auta kapinoida, eikä haluta semmoista, mikä on mahdotonta; viisainta hänen on alistua matkan sääntöihin, mutta omassa hytissään jokainen on vapaa järjestämään omia asioitaan, pitää siellä kukkia tai olla pitämättä, syödä toisia ruokia ja olla toisia syömättä j.n.e.

Samanlainen on ihmiselämä. Ihmisen elämä on kuin seikkailua, kuin matka, – kuin pyhiinvaellusmatka. Elämä ei ole tullut ihmiselle todelliseksi, ennenkuin hän tietää, että sillä on selvä päämäärä; silloin vasta hän herää, kun hän henkensä silmällä näkee kehityksen tien moraaliseen, henkiseen ja älylliseen täydellisyyteen. Siihen ja kaikkeen, mikä siitä johtuu, täytyy ihmisen alistua, se on elämänlaki. Karmana laki vaikuttaa; ihminen voi niskoitella vastaan, hän ehkä tahtoisikin matkustaa toiseen paikkaan, kuin mihin elämän laiva vie, mutta hänen niskoittelunsa ei auta, karman laki lykkää hänet taas oikealle tielle, jota pitää kulkea. Ihmisen vapaa tahto on rajoitettu. Elämän laivan kapteenina on meidän Logoksemme ja kaikki ne olennot, jotka sisäisintä elämän käskyä totellen tätä elämämme juoksua johtavat.

Laivassa kaikki on järjestetty numeroiden mukaan, kaikki on tarkkaan laskettu, koko elämä käy siellä säännöllisesti, järjestyksessä, määrättyllä kellonlyönnillä. Samaten on elämämme punottu luvuista, jotka ilmaisevat muotojen ja ilmiöiden suhteita toisiinsa. Ei ole henkeä ilman muotoa, ainetta, henki ja aine käyvät aina käsi kädessä. Koko elämä on kuin algebrallinen ekvatsioni. Jos tietäisimme kaikkien muotojen luvut, silloin hallitsisimme koko ilmiö maailmaa; jos tietäisimme oman ja toisten luvut, silloin me olisimme koko ihmiskunnan herroja.

Välähdyksen tästä saamme tutkimalla n.s. maagillisia neliöitä.

Taikaneliöt.

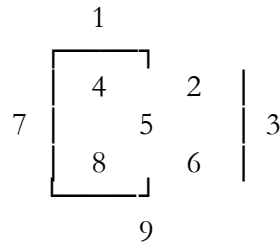
Jumala geometrisoi luonnossa“, sanoi kreikkalainen filosofi. Eikä meidän tarvitse kuin katsella lumihiihtaleita, jääkukkia huomataksemme, kuinka tosi tuo sana on, sillä luonto silminnähtävästi piirtää tarkkoja mittausopillisia kuvioita. Matematiikan perustalla toimii luonto luodessaan, sillä järjestys ei ole muuta kuin matematiikkaa. Omassa elämässämme matkimme luonnon järjestystä. Kun syömme, teemme työtä ja nukumme määrättyinä aikana vuorokaudessa, kun virastot ja koulut, tehtaat ja liikkeet ovat auki määrättyinä tunteina, niin siinä on matematiikkaa. Elämästämme ei tule mitään, elleimme osaa sitä järjestää. Ne, jotka ovat enimmin saaneet aikaan elämässä, he ovat osanneet tehdä työtä elämässä, he ovat olleet matemaatikoita luonnostaan, he ovat osanneet jakaa ajan; he ovat osanneet antaa itselleen lepoa ja virkistystä, mutta samalla he ovat osanneet käyttää hyväkseen kaikkia vuorokauden hetkiä, niin ettei mikään tunti ole mennyt hukkaan. Suuret lahjakkaat ihmiset, jotka saavat paljon aikaan elämässä, ovat kuin orjia järjestyneessä työssä. Filosofi Kant, joka teki työtä yhtämittä, ja laski perustan 19:nneen vuosisadan ajattelulle, oli niin tarkka säännöllisyydessään, että Königsbergin porvarit asettivat kellonsa hänen mukaansa, sillä hän oli joka päivä kävelyllään samalla ajalla samassa paikassa, – kerrotaan. Tietysti pintapuoliset ihmiset, jotka katsoivat häntä syrjästä, ajattelivat, että hän oli kuiva ihminen, jolla ei ollut elämässään mitään vaihtelua ja iloa. Kant kumminkin eli sisäisesti rikasta elämää, varmaan paljon rikkaampaa kuin ne, jotka eivät tienneet miten käyttää aikaansa.

Muuan kysymys on nyt oikeutettu: onko ihmiselämän juoksussa muutenkin järjestystä, onko hänen elämänsä tapahtumissa järjestystä, vai vallitseeko niissä sattuma? Yleensä ollaan sitä mieltä, että kaikki on sattumaa. Tiedemiehet ja oppineetkin sanovat, että tietysti kaikki on sattumaa, mitään „järjestystä“ yliluonnollisessa merkityksessä ei ole ihmiselämän tapahtumissa: jos ihminen perii tai voittaa arpajaisissa rahaa, on se sattumaa, jos hän menee naimisiin, on sekin sattumaa j.n.e. Mutta ne, jotka vähän syvemmin ja kiinteämmin tutkivat elämää, kysyvät epäroiden: onko elämässä mitään sattumaa? Ja ne, jotka meidän tavallamme ovat omaksuneet jälleensyntyminen ja karman, he ymmärtävät, ettei voi olla sattumaa, täytyy olla kohtaloa. Kaikki tässä elämässä on karmallista seurausta menneisyydestä. Jos meitä kohtaa onnettomuus, emme syytä Jumalaa, vaan kumarrumme ja kiitämme, että saamme maksaa vanhan velkamme. Tiedämme myös, että onni on seuraus menneisyydestä, ja sydämeistä iloitsemme, että menneisyydessämme on työllä ja tuskalla kylvetty menestyksen siemeniä. Mistään ei meidän tarvitse ylpeillä, mistään ei liioin valittaa.

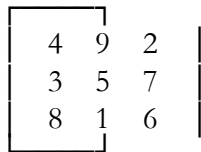
Mutta vaikka näin ymmärrämmekin, että elämää johtaa kohtalo, saatamme vielä kysyä, onko kohtalon toiminta sattuman varassa vai onko siinä järjestystä. Silloin kabbalistit ja salatieteilijät vastaavat: ei ole epäjärjestystä kohtalossa, se toimii matemaattisesti, lukujen mukaan.

Tätä seikkaa valaisevat kabbalistiset laskut ihmiselämän kohtalon vaiheista. Käännämme hetkeksi huomiomme niihin. Sitä varten täytyy meidän tutustua maagillisiin kvadratteihin eli neliöihin. Selittäkäämme ensin, mikä on maagillinen neliö.

Pienin maagillinen neliö on 3:n neliö, joka on $3 \cdot 3 = 9$. Saadaksemme Pythagoraan mukaan tämän 3:n maagillisen neliön, kirjoitamme numerot 1-9 vinoasennossa olevaan neliöön seuraavasti:

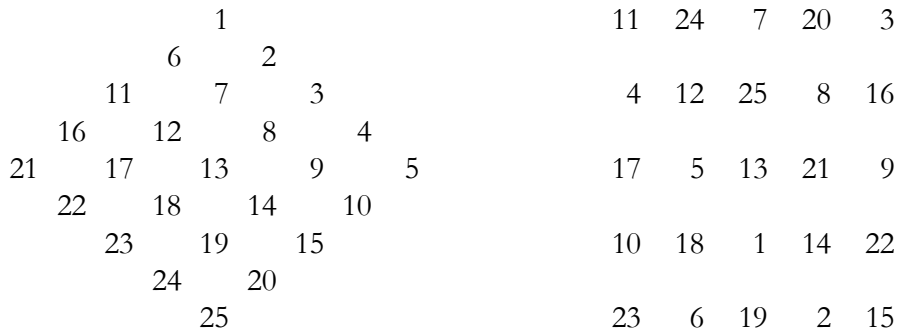

Tämä ei itsessään ole vielä maagillinen neliö, mutta se muuttuu siksi, kun siihen piirretään neliö niin, että nurkkauksissa olevat numerot jäävät sen ulkopuolelle, ja nämä ulkopuoliset luvut sitten siirretään pienemmän neliön sisään niin, että kukin numero siirtyy kolme askelta eteenpäin, jolloin saamme seuraavan kuvion:

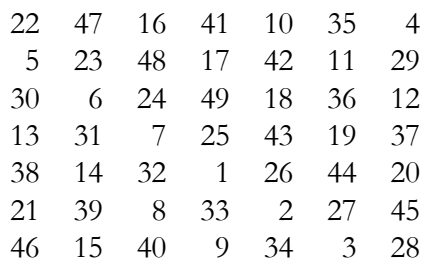

Nyt ovat kaikki luvut maagillisen neliön sisällä, ja neliön matemaattinen taika on siinä, että jos laskemme luvut viivoittain yhteen, saamme kaikista viivoista saman arvon 15.

Otamme nyt 5-luvun neliön näytteeksi, ja se konstruoidaan näin:

Siinä on 5:n taikaneliö, joka merkitsee, että kaikista viivoista saamme saman summan, nim. 65. Sitten on vielä huomattava toinen ominaisuus, joka tässä tulee näkyviin. Jos ajattelemme, että luvusta 13, joka on keskipisteessä, lähtee säteitä eli halkaisijoita, huomaamme, että näissä säteissä on n.s. harmoonisia lukuja. Jokaisella halkaisijalla on näet kaksi lukua, jotka ovat yhtä kaukana keskipisteestä ja joiden summa on sama, 26. Esim. $25+1=26$, $12+14=26$, $8+18=26$ j.n.e. Emme tässä konstruoi muita neliöitä, mutta kirjoitamme 7:n neliön valmiiksi konstruotuna:

Sen summaluku on 175 ja harmooninen luku 50. Sitten kirjoitamme vielä yhden tärkeän neliön, nim. 9:n, joka on:

37	78	29	70	21	62	13	54	5
6	38	79	30	71	22	63	14	46
47	7	39	80	31	72	23	55	15
16	48	8	40	81	32	64	24	56
57	17	49	9	41	73	33	65	25
26	58	18	50	1	42	74	34	66
67	27	59	10	51	2	43	75	35
36	68	19	60	11	52	3	44	76
77	28	69	20	61	12	53	4	45

Tässä neliössä on summa 369 ja harmoninen luku 82. Käytännössä emme muita neliöitä kaipaa kuin näitä 3:n, 5:n, 7:n ja 9:n.

Taikaneliöiden suhteen on nyt asia niin, että kun ihminen tietää planeettansa luvun, voi hän taikaneliöistä lukea kohtalonsa. Ainoa vaikeus on tietää, mikä on oma planeetta.

Planeetoilla on kabbalistisesti seuraavat arvonsa eli taikaneliönsä:

Saturnus	—	3
Jupiter	—	4
Mars	—	5
Aurinko	—	6
Venus	—	7
Merkurius	—	8
Kuu	—	9

On olemassa kabbalistinen systeemi, jonka mukaan ilman astrologian apua voi määrätä oman planeettansa, kunhan vain tietää syntymätuntinsa. Planeetat hallitsevat nim. järjestyksessä ja vuorotellen kukin yhtä tuntia kerrallaan ja kukin halliten omana päivänään klo 6-7 ip. Jokaisella planeetalla on oma viikonpäivänsä. Lauantai on Saturnuksen päivä, josta sen nimikin on tullut, latinaksi Saturni dies, engl. saturday, ransk. samedi, saks. Samstag. Se on sabbatinpäivä. Meillä sana lauantai on tullut ruotsalaisesta nimestä lördag, joka merkitsee „pesunpäivä“. Sunnuntai on taas auringon päivä, johon nimikin viittaa: ruots. söndag, saks. Sonntag, engl. sunday. Kun ranskaksi sanotaan dimanche, vastaa tämä latinalaista sanaa (dies) dominica, joka merkitsee „herran päivä“ eli siis „auringon päivä“. Maanantai, kuten nimi osoittaa, on tietysti kuun päivä, (måndag, Montag, monday, lunae dies, lundì), tiistai, ranskaksi mardi, on Marsin päivä (lat. Martis dies), keskiviikko, ranskaksi mercredi (lat. Mercurii dies), on Merkuriuksen päivä, torstai Jupiterin (lat. Jovis dies, ransk. jeudi), perjantai Frejan eli Venuksen päivä (lat. Veneris dies, ransk. vendredi.³⁾

Kuten sanottu Saturnus hallitsee lauantaina klo 6-7 ip. Sitten 7-8 hallitsee järjestyksessä Jupiter, 8-9 Mars, 9-10 aurinko, 10-11 Venus, 11-12 yöllä Merkurius, 12-1 kuu, 1-2 taas Saturnus, jolloin sama järjestys alkaa uudestaan. Sunnuntaina klo 6-7 i. p. sattuu järjestyksessä auringon tunti, 7-8 Venuksen j. n. e. Maanantaina, joka oli kuun päivä, on tietysti klo 6-7 i. p. kuu hallitseva planeetta, tiistaina samaan aikaan Mars j. n. e.

³⁾ Sana tiistai on ruotsalainen tisdag, joka on Tyrs dag (Tyr oli taistelun jumala); ruots. onsdag (keskiviikko) on Odins dag ja torsdag (torstai) on Torsdag (Odin oli viisauden jumala, Mercurius, ja Tor oli ukkosen y. m. jumala, Jupiter). Fredag on Frejas dag (Freja oli Venus).

Tämä on yksinkertainen kabbalistinen laskutapa, jonka mukaan voi tietää, minä tuntina mikin planeetta hallitsee. (Astrologinen planeetta on tietenkin toinen). Jos nyt henkilö, joka etsii kabbalistista planeettaansa, on syntynyt tunnilla, jolloin hallitsevan planeetan taikaneliö on tasalukuneliö, niin tämän saa vaihtaa lähinnä olevaan epätasalukuneliöön. Esim. jos on syntynyt lauantaina klo 9-10 illalla, jolloin hallitsee aurinko, jonka luku on 6, saa tämän vaihtaa Marssiin, jos on syntynyt lähempänä klo 9:ää, tai Venukseen, jos taas on syntynyt lähempänä klo 10:ntä. Siten ei tarvitse käytännössä käyttää tasalukuneliöitä, vaan neliöitä 3, 5, 7 ja 9.

Meidän täytyy esimerkillä näyttää, miten tämä kohtalon lukeminen tapahtuu. Se on mielenkiintoinen asia, ja jokainen ihminen pystyy paraiten tutkimaan omaa elämäänsä ja huomaamaan kohtalon juoksua siinä. Se auttaa häntä uskomaan karmaan ja jumalalliseen johtoon ja näkemään edeltäkäsän, mitä tulee elämässä tapahtumaan. Sivullinen ihminen ei pysty yhtä hyvin lukemaan toisen kohtaloa, koska elämän käytännöllisessä matematiikassa ei aina ole ulkonaisia tapahtumia, vaan sisäisiäkin aina sen mukaan, mikä on ihmisen elämässä tärkeää. Sisäiset tapahtumat voivat olla ihmiselle yhtä tärkeitä, jopa tärkeämpiäkin kuin ulkonaiset. Sentähden asiat, joista hän yksin tietää omassa sielussaan, voivat tulla näkyviin tämmöisessä matemaattisessa taikaneliössä ja osoittaa, mikä järjestys on sisäisesti ollut hänen elämänsä kehityksessä. Hän tuntee oman elämänsä siihen saakka, kuin on elänyt, ja kun hän pääsee perille taikaneliön salaisuudesta, paljastuu tulevaisuus hänelle matemaattisena probleemina.

Meidän täytyy kuitenkin tyytyä historialliseen esimerkkiin, ja valitsemme taas Napoleonin, jonka taikaneliö L. von Hellenbachin mukaan on kuu (9).

Taikaneliön käyttäminen Napoleonin elämän tulkinnassa tapahtuu nyt seuraavasti. Piirrämme ensin kuun neliön, jakaen sen poikkiviivoilla 9×9 ruutuun eli pikkuneliöön.

1805		1797		1789		1781		1773
1774	1806		1798		1790		1782	1814
1815	1775	1807		1799		1791		1783
1784	1816	1776	1808		1800		1792	
	1785	1817	1777	1809		1801		1793
1794		1786	1818	1769	1810		1802	
	1795		1778	1819	1770	1811		1803
1804		1787		1779	1820	1771	1812	
	1796		1788		1780	1821	1772	1813

Tarkastakaamme sitten, missä kohden kuun (9) taikaneliössä on luku 1. Samaan kohtaan tyhjään taulukkoon asetamme Napoleonin syntymävuoden 1769 ⁴⁾ Samalla tavalla jatkaen asetamme luvun 2 paikalle seuraavan vuosiluvun 1770, luvun 3 paikalle 1771, luvun 4 paikalle 1772 j. n. e., kunnes lopulta Napoleonin kuolinvuosi 1821 on tullut asianomaiseen paikkaansa (53).

Jaamme nyt Napoleonin elämän periodeihinsa liittämällä yhteen ne vuodet, jotka ovat luonnollisessa järjestyksessä samalla halkaisijalla. Halkaisija kulkee ylhäältä vasemmalta alas oikealle. Periodit ovat siten seuraavat:

1	:	nen	periodi	:	1769-1772
2	:	nen	„	:	1773
3	:	s	„	:	1774-1777
4	:	s	„	:	1778-1780
5	:	s	„	:	1781-1783
6	:	s	„	:	1784-1786
7	:	s	„	:	1787-1788
8	:	s	„	:	1789-1793
9	:	s	„	:	1794-1795
10	:	s	„	:	1796
11	:	s	„	:	1797-1803
12	:	s	„	:	1804
13	:	s	„	:	1805-1813
14	:	s	„	:	1814
15	:	s	„	:	1815-1821

Vielä huomaamme, että koko neliön keskustassa on luku 1809.

Tutkittaessa kiintyy katse heti taikaneliön keskuskokoon, sillä se on pisimmän halkaisijaperiodin keskellä ja osoittaa, että elämä on silloin saavuttanut huippukohtansa, josta muutos toiseen suuntaan alkaa. Tämä pitää paikkansa Napoleonin suhteen, sillä v. 1809 hän oli Wienin rauhan jälkeen valtansa huipulla ja

⁴⁾ Jos ken on syntynyt lopulla vuotta, on syytä asettaa ensimmäiseen ruutuun seuraava vuosiluku, joka todellisuudessa on asianomaisen henkilön ensimmäinen vuosi.

hurmaantui niin, että päätti perustaa oman keisarillisen dynastian eroamalla puolisostaan ja naimalla kuninkaallisen prinsessan. Mutta silloin myös alkoi hänen luisumisensa alaspäin.

Yksin seisovat vuodet (1773, 1796, 1804 ja 1814) ovat käännteentekeviä vuosia. Napoleonin suhteen tämä ehdottomasti pitää paikkansa. En tiedä, mitä tapahtui 1773, jolloin Napoleon oli 4 vuotta. Mutta vuonna 1796 hän meni naimisiin Josephinen kanssa, jonka jälkeen hänen onnensa ja menestyksensä alkoi. Vuonna 1804 hän tuli keisariksi ja v. 1814 liittovallat pakottivat hänet luopumaan keisariudesta ja siirtymään Elbaan.

Mitä taas periodeihin tulee, ovat huomattavimmat seuraavat neljä: 1789-1793, 1797-1803, 1805-1813 ja 1815-1821, jotka ovat Napoleonin pisimmät. Ne kuvaavat Napoleonin puoluemiehenä (vallankumous), konsulina, keisarina ja vankina. Seitsenvuotisperiodit 1797-1803 ja 1815-1821 ovat neliössä vastakkaisilla linjoilla ja olivat todellisuudessa toistensa vastakohtia, edellinen täynnä kuumeista, menestyksellistä toimintaa, alkaen sodalla Italiassa Itävaltaa vastaan, jälkimäinen vietetty pakollisessa toimettomuudessa St. Helenan saarella.

Vuodet 1804 ja 1814 ovat myös vastakkaisilla tahoilla neliössä; 1804 keisarikruunu päähän, 1814 päästä pois.

Paljon enemmän voidaan epäilemättä lukea Napoleonin taikaneliöstä, mutta tällä olen vain tahtonut näyttää, mihin suuntaan havaintoja on tehtävissä.

Pekka Ervast.

